

Curierul Adventist

ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN A. Z. S.
DIN
REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

ANUL XLV
MAI — Iunie 1967

CURIERUL ADVENTIST
ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN A.Z.S.
DIN
REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

C U P R I N S

<i>Muncă, pace, belșug !</i>	Redacția
<i>Mai (versuri)</i>	I. Bătrîna-Voivodeni
<i>Muncă, cinste, economie</i>	Rînea Iosif
<i>Copilul</i>	C. Alexe
<i>Numai mama (versuri)</i>	R. Kestner
<i>Hristos, Domnul</i>	D. Bădescu
<i>Iubire divină</i>	D. Popa
<i>Iuda Iscarioteanul (versuri)</i>	A. V.
<i>Probleme de Doctrină</i>	Exeget
<i>Sinceritatea</i>	A. Bălan
<i>Mărturisirea</i>	V. Florescu
<i>Credincioșie</i>	N. Dumitrescu
<i>Nemurirea condiționată</i>	Redacția
<i>Primejdia unui afront</i>	E. G.

CURIERUL ADVENTIST

Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea din Republica
Socialistă România. Apare la două luni sub conducerea unui comitet.
Redacția și Administrația : București, Str. Labirint 116, Raionul
T. Vladimirescu. Telefon : 21.59.60.

Redactor :
DUMITRU POPA

Muncă, pace, belșug!

Traditionala sărbătoare a muncii capătă cu fiecare an ce trece simbolul avântului, al succeselor repurtate în bătălia pentru o viață tot mai îmbelșugată, pentru o viață pașnică, pentru pregătirea cadrului economic și spiritual al generațiilor viitoare.

În patria noastră, 1 mai aduce trecerea în revistă a rezultatelor muncii creatoare, aduce zîmbet și recunoștință. 1 mai aduce cîntec, flori și bucuria vieții, exprimate în coloanele de manifestații, în graficele ce de la an la an urcă mai sus și tot mai sus. 1 mai, este cheazășia prestigiului de care se bucură România în toate cele patru puncte cardinale. 1 mai, este sărbătorit de tractoarele „fabricate în Republica Socialistă România“ a căror motoare, duduie pe multe din meridianele globului. 1 mai, sărbătoarea muncii, este cheazășia viitorului, cheazășia dezvoltării. 1 mai, ocazie sărbătorească de afirmare a hărniciei neamului și geniului românesc. 1 mai, aduce simțămîntul solidarității internaționale. 1 mai, ocazia prezentării realităților României Sociale din care spicăm câteva :

„Pe șantierul Uzinei de aluminiu Slatina, lucrările sînt cu 120 de zile în avans față de grafice. Noi unități sanitare, în Dobrogea. Noi utilaje pentru industria de panificație la Cluj. La hidrocentrala de pe Argeș, a intrat în exploatare cea mai lungă aducțiune subterană, — aducțiunea Doamnei. În regiunea Crișana a început construcția unei rafinării. O nouă unitate a industriei alimentare, la Slatina. Acea tă fabrică va produce anual 2000 tone brînză telemea, 857 tone unt și va prelucra zilnic 100 hectolitri lapte în diverse produse ce vor fi desfăcute în stare proaspătă. Colectivul combinatului chimic Făgăraș și-a îndeplinit, în pri-

mul trimestru din acest an, planul producției globale și marfă cu cîteva zile mai devreme, realizînd o producție suplimentară, în valoare de circa 5 milioane lei“.

„Poporul român înfăptuiește cu elan și energie hotărîrile Congresului al IX-lea. Sarcinile primului an al planului cincinal au fost împlinite și depășite. În primul trimestru al acestui an, planul producției globale industriale a fost împlinit în proporție de 101,4 la sută, obținîndu-se o creștere de 14,1 la sută față de primul trimestru al anului trecut — un ritm sensibil mai înalt decît cel planificat.

Realizări importante s-au obținut în agricultură, precum și în domeniul învățămîntului, științei, culturii și artei. Succesele construcției socialiste se resfrîng pozitiv în viața de zi cu zi a celor ce muncesc, în ridicarea continuă a nivelului de civilizație din patria noastră“.

Iată ce însemnează 1 mai pentru poporul nostru. Iată o mică parte a motivelor bucuriei și mîndriei naționale. Iată de ce soarele parcă este mai călduros, florile mai frumoase și primăvara, primăvara vieții și viitorului nostru strălucit, mai dragă.

Redacția

M A I

Cer senin, albastru... Soare mult... Lumină...
Alb veșmînt azi poartă merii în grădină.

Ochii, pretutîndeni, vād metamorfoze :
Ici suride vesel cîmpul plin de roze,

Colo codrul verde strălucește-n soare,
Dulce se desfată-n mormur de izvoare.

Pomi cu albă floare... Zumzet de albine...
Ce frumoasă-i lumea ! Cît mă simt de bine !

Desfatat de-atîtea mii de frumuseți
Azi mă simt mai vesel decît alte dăți.

Oaspeți dragi, cocorii s-au întors în țară
Și cu ei adus-au zvon de primăvară.

Fără de astîmpăr sînt acum toți pruncii :
Sar, aleargă-ntruna pe întinsul luncii ;

Unii-n crîng se joacă veseli de-a haiducii.
Chiuie și cîntă sperînd toți cucii.

Zburdă toată ziua mieii prin livezi.
Dragoste de viață pretutîndeni vezi.

Pretutîndeni farmec, vis și poezie ;
Pentru toate-acestea : Doamne, slavă Ție.

Ion Bătrîna-Voivodeni

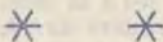
Economie!

Munca e unicul mijloc de întreținere a vieții în mod cinstit, drept și onorabil. Ea este un izvor de bucurii și adevărată desfătare în viață. Privind la lucrarea terminată și executată bine, ai ocazia să simți o vie bucurie și să te desfășezi de cele realizate. Aceasta poate să procure una din puținele lucruri cari pot aduce o oarecare fericire. Munca dă omului demnitate, încredere și celor tineri curaj în viață. Munca aduce mari foloase omului și acestea de multe feluri. În primul rând îl scutește de lipsuri, cari pot aduce în familie neînțelegeri, certuri inutile și cu acestea amărăciuni multe. Făcută în condiții normale, igienice și recomandabile, munca poate da viçoare corpului și sănătate, îl poate oțeli în fața intemperiilor naturii, sau în fața bolilor. Munca este o mare binecuvântare!

La inactivitate sînt condamnați numai infirmii, bolnavii, bătrîni și copiii mici.

Și copiii mai mărișori e bine să fie învățați să muncească și apoi să fie puși să muncească în mod regulat, după puterea și vîrsta lor. Punîndu-i astfel să muncească și să fie ocupați, pierd ocaziile de a face lucruri rele și de a avea un caracter rău, sau de a deveni inactivi și leneși. Bărbații mari, cari au devenit mai tîrziu cu renume, pricepuți și activi, au fost din acei cari au muncit din tinerețea lor. Biblia condamnă lenea, inactivitatea. Celor de felul acesta le recomandă să

„Cine a înălțat munca pînă la iubire, acela a coborît raiul pe pămînt“.

meargă să privească hărnicia furnicilor: „Du-te la furnică, leneșule“. Prov. 6,6.

Într-o carte de școală elementară era editată o poezie în care era vorba de un greieras. După ce a cîntat toată vara, fără să-și agonisească și cele necesare pentru iarna ce se apropia, vine în preajma anotimpului rece să se împrumute la furnică de provizii. Furnica l-a întrebă ce anume l-a împiedecat de nu a adunat provizii în timpul verii, la care el răspunde, că a cîntat. Apoi continuă furnica: „Ai cîntat? Îmi pare bine, acum joacă dacă poți, iar la vară fă ca mine“.

Exemplul următor poate ilustra rezultatele muncii chiar din timpuri îndepărtate. Gen. 26,12—14. „Isac a făcut semănături în țara aceea, și a strîns rod însutit în anul acela; căci Domnul l-a binecuvîntat. Astfel omul acela s-a îmbogățit, și a mers îmbogățindu-se din ce în ce mai mult, pînă ce a ajuns foarte bogat“.

Între copiii lui Dumnezeu au fost mulți nu numai foarte harnici, ci și foarte pricepuți, fiindcă experiență multă înseamnă și pricepere în dome-

niul respectiv. Așa se face că — după cum relatează Biblia — Daniel și tovarășii lui, „în toate lucrurile cari cerea înțelepciune și pricepere, și despre cari îi întreba împăratul, îi găsea de zece ori mai destoinici decît toți vrăjitorii și cititorii în stele, cari erau în toată împărăția lui“. Experiența cîștigată prin muncă și învățatură dezvoltă și ascute mintea, procură înțelepciune, pe care nu o poate avea cineva pe altă cale. Apoi mintea ascuțită poate, la rîndul ei, să dezvolte un spirit inventiv, așa de mult căutat în zilele noastre. Hărnicia, corectitudinea și înțelepciunea ca rezultat, a făcut din Daniel și Iosif bărbați de încredere și buni administratori.

Apostolul Pavel, găsea timp liber și pentru lucrări manuale. Se ocupa mai ales cu facerea corturilor.

Pînă la vîrsta de aproape trei zeci de ani, Mintuitorul a muncit în atelierul de dulgherie al lui Iosif din Nazaret. Despre lucrarea Sa s-au scris lucruri foarte interesante: „În viața Sa de muncă nu existau clipe de lenevie ca să invite ispita. Nu existau ceasuri fără de lucru, ca să dea ocazie la legături stricătoare. Aproape treizeci de ani a trăit printre locuitorii stricați din Nazaret. Faptul acesta este o muștrare aspră pentru aceia cari spun că pentru a duce o viață curată totul depinde de loc, de avere și de belșug. Dimpotrivă, ispita, sărăcia și greutățile sînt școala în care se formează neprihănirea și tăria de

caracter. În tot timpul copilăriei și tinereții Sale, Isus a muncit. Astfel și mintea și corpul Lui au crescut. Era tot așa de desăvârșit ca lucrător, cum era desăvârșit în caracter. Prin pilda Sa ne-a învățat că este o datorie pentru noi să fim lucrători, că lucrarea noastră să fie făcută exact și desăvârșit și că o astfel de lucrare ne face cinste. Exercițiile cari deprind mâinile să fie folositoare și deprind pe tineri să ducă parte din poverile vieții, dau putere corpului și fac să crească toate însușirile. Fiecare să găsească ceva de făcut, care să-i aducă și lui un folos și să fie o binecuvântare și pentru alții. Dumnezeu a dat munca pentru a fi o binecuvântare, și numai muncitorul harnic găsește adevărata glorie și fericire a vieții. Dumnezeu lasă iubitoarea lui binecuvântare asupra copiilor și tinerilor cari iau parte cu bucurie la nevoile familiei, împărțind poverile mamei și ale tatălui. Asemenea copii vor fi membri folositori ai societății. Aproape de încheierea lucrării Sale Domnul Hristos a zis: „Cît este ziua, trebuie să lucrez lucrările Celui ce M-a trimis; vine noaptea cînd nimeni nu mai poate lucra“. Ioan 9,4.

Munca trebuie folosită și cu scop filantropic, acolo unde e nevoie și nu se încurajează lenea. După ce munca și pricepera a umplut casa cu binecuvîntări, e bine să ne gîndim și la cei nevoiași și lipsiți. Despre femeia harnică din Prov. 31,20 citim: „Ea își întinde mîna către cel nenorocit, își întinde brațul către cel lipsit“. Adevărata iubire e aceea care se transformă în fapte bune, în ajutoare, în alinarea lipsurilor și nevoilor celor din jur. Numai egoismul, cancerul bunelor raporturi dintre indivizi, poate fi piedeca declanșării iubirii și inundării ei față de cel căzut sau scăpat. Cel lipsit are totdeauna dreptul și ar trebui să aibă parte, la o bucată de pîne, de la cel ce are mai mult. Domnul învața: „Dați și vi se va da; ba încă vi se va turna în sîn o măsură bună, îndesată, clătînată, care se va vărsa pe

deasupra“. Luca 6,38. Urma-rea? „Căci cu ce măsură veți măsura, vi se va măsura“. Luca 6,38 u.p.

Cinstea este o mare și respectabilă virtute. E binevoitoare și darnică, deși uneori e inactivă, în sensul că nefăcînd nimic rău, e activă. Cei egoiști și lacomi e greu să fie cinstiți, pînă nu înving slăbiciunile ce stau în calea cinstei. Noțiunea care concretizează ideea opusă, necinstea, este vulgară și nedreaptă, și mai mult, hidoasă. Necinstea este o jefuire a celor cari au drept de proprietate sau folosință asupra unui lucru sau virtuți. Necinstea se pare că vine în urma lipsei de activitate, spre a umple golul adus de aceasta. Rareori poate fi necinstit cineva harnic și priceput. Leneșii, pătimașii pot mai ușor să ajungă necinstiți. Persoanei necinstite îi lipsește în primul rînd moralitatea și o înțelegere dreaptă a vieții. Într-un om necinstit a murit simțul moral și respectul său față de orice om. Aș fi gata să dau alarma asupra acestui microb social și să chem la o luptă sfîntă pe toți oamenii cinstiți, spre a lupta, nu împotriva omului, ci împotriva obiceiului și carenței sufletești. Progresul social e frînat de acest flagel.

Am cunoscut un casier, care primise de la o unitate bancară o sumă ce depășea suma pe care trebuia să o primească potrivit cecului predat. După numărarea banilor și după asigurarea că primise mai mult, s-a dus și a restituit cei șase sute lei primiți în plus. Deși nimeni nu putea ști, inclusiv casierul băncii, greșeala comisă, primitorul banilor s-a dovedit la înălțime. Virtutea aceasta numită cinste, nu a lăsat să-si însușească banii casierului băncii.

Am citit într-o revistă de un tată care a chemat la patul său înainte de moarte pe copii și le-a spus: „Am cercetat pe înaintașii noștri pînă la cei mai îndepărtați și am găsit că nu a fost între ei niciunul necinstit. Pentru că nu am nicio avere să vă las ca moștenire, la moartea mea, vă las această virtute: Fiți cinstiți!“

Știu că mulți dintre membrii Bisericii Adventiștilor de Ziua Șaptea muncesc în colectiv, fiind agricultori. Mă simt îndemnat să vă avertizez să nu vă lăsați ispitiți și să luați ceva din recoltele pămîntului la cari contribuiți. Fiți cinstiți! Acei cari fac contrariu și apoi caută să-și liniștească conștiința că e munca lor, fac o mare greșeală. Fapta aceasta este o fraudă, iar cel ce o comite este un om necinstit. Nu vă îndemn la cinste pe motiv că aș cunoaște cazuri de abatere de la principiul biblic de care ne ocupăm, ci vă previn ca nici pe viitor să nu vă pretați la asemenea fapte de necinste și nedreptate. Noi n-avem dreptul, cu nici un chip, să fim necinstiți, ci numai cinstiți în ori ce loc și în orice împrejurare. Necinstea este un furt veritabil și cei ce îl fac, nu vor moșteni împărăția lui Dumnezeu.

Necinstea are și o altă latură, în legătură cu acei cari sînt puși să administreze bunurile obștei. Administratorii, gestionarii, responsabilii, etc. cari au în grija lor păstrarea în condiții optime a mărfurilor, articolelor de orice fel să ia toate măsurile de precauție, pentru a nu se altera sau afecta într-un mod oarecare. Neglijența în această privință este tot o lipsă de cinste. Sînt bunuri cari trebuie păstrate în condiții excepționale, cum sînt medicamentele, sau alimentele conservate și cari prin păstrare neglijentă și defectuoasă se pot altera. Necinstea aceasta poate afecta sănătatea și poate aduce chiar moartea, și în cazul acesta, cine este criminalul? De asemenea cine trînteste, sparge sau prejudiciază în alt mod bunurile colective, este un necinstit și ar trebui să fie înlocuit, dacă nu-și schimbă comportamentul. Autorul Proverbelor spune în cap. 18,9. „Cine se lenevește în lucrul său este frate cu cel ce nimicește“.

Necinstea se manifestă și pe teren spiritual și se exprimă prin vorbire. Cine exagerează mereu, mereu faptele sau cuvintele altora, este necinstit. Exagerarea este o denaturare și

se face cu rea credință și voință spre a pune rău pe cineva în fața altora. Minciuna este de asemenea o lucrare necinstită. Invidia este de asemenea o formă a necinstei.

O lucrare care vine imediat în ajutorul muncii și cinstei este economia. Munca crează bunurile, cinstea asigură dreptul de proprietate celui ce le-a produs, iar economia le păstrează pentru timpul cel mai potrivit, când pot fi folosite. Nu totdeauna consumăm imediat cele ce am agonisit și nici nu e bine. Pentru timpuri neprevăzute, sau pentru situații excepționale, păstrăm bunurile noastre ca un stoc de rezervă. Agricultorul

e obișnuit cu practica aceasta. El muncește mai mult vara, pentru a avea și în timpul iernii.

O bună economie colectivă sau particulară dă prilej să se facă investiții, pentru a mări patrimoniul sau inventarul. Ce bine prinde o rezervă cu care poți procura ceva, ce nu ai fi putut s-o procuri, nefăcând economie.

Din economii statele crează instituții de folos obștești pentru generații în urmă, iar părinții agonisesc pentru copii și viitorul lor.

Economia e sora legitimă a bunei înstăririi și a unei vieți liniștite spre bătrânețe, cind

omul nu mai poate munci. Fondul de pensie este o economie realizată în mulți ani.

Ca încheiere vă dau un sfat și anume: Faceți economie tot mai mare și în rostirea de cuvinte nepotrivite, cum și în tot ce este rău.

Am putut să prezint abia câteva spicuri în legătură cu bogăția conținutului sferii subiectului. Dar și aceste puține sfaturi, urmate, pot ridica puțin nivelul spiritual și pot stabili raporturi frățești și prietenești între noi și între noi și ceilalți cetățeni, pe cari îi iubim.

Rinea Iosif

„PROBLEME DE DOCTRINA”

În studiul prezent ne vom ocupa de obiecțiunea pe care o formulează mulți la adresa Bisericii Adventiste, obiecțiune ce sună astfel: „Advenștii de Ziua a Șaptea”, spun aceștia, „vorbesc mereu despre obligativitatea credincioșilor de a păzi poruncile lui Dumnezeu, de a păzi legea, ca și cind aceasta ar fi suma și esența adevăratei religii și ... un pașaport pentru ceruri. Dar creștinul nu are nimic de a face cu legea. El trăiește întrutotul prin ha-

mul lui Dumnezeu, har ja care are acces prin lucrarea Evangheliei, a Domnului nostru Isus Hristos. Astfel și numai astfel, poate cineva să fie drept înaintea lui Dumnezeu și să nădăjduiască în moștenirea vieții veșnice”.

Ca și în studiile trecute, vom căuta să cercetăm cele de mai sus, în lumina cea clară a învățăturilor Bibliei. În mod special, de data aceasta, ne vom baza în mare parte numai pe textele Sf. Scripturi.

Noi admitem în mod deschis faptul că prezentăm și credem în obligativitatea credincioșilor de a păzi poruncile lui Dumnezeu. Noi susținem de asemenea, cu o putere asemănătoare, faptul că singura speranță a credinciosului de a fi mântuit se datorește harului lui Dumnezeu, ce ne este dat prin Evanghelie. Dar nu există nici un conflict între aceste două doctrine, așa cum vom căuta să arătăm. În primul rând, să notăm următoarele declarații cu privire la ascultare, așa cum sînt prezentate în Vechiul și Noul Testament.

1. În Vechiul Testament :

„Domnul Dumnezeu a dat omului porunca aceasta : ‘Poți să măninci după plăcere din orice pom din grădină ; dar din pomul cunoștinței binelui și răului să nu măninci, căci în ziua

în care vei minca din el, vei muri negreșit’. Gen. 2, 16.17.

Îți voi înmulți sămînța, ca stelele cerului ; voi da seminței tale toate ținuturile acestea : și toate neamurile pămîntului vor fi binecuvîntate în sămînța ta, ca răsplată pentru că Avraam a ascultat de porunca Mea și a păzit ce i-am cerut, a păzit poruncile Mele, orînduirile Mele, și legile Mele”. Gen. 26, 3—5.

„Acum, dacă veți asculta glasul Meu, și dacă veți păzi legămîntul Meu, veți fi ai Mei dintre toate popoarele, căci tot pămîntul este al Meu’. Exod 19.5.

„Să nu te răzbuni și să nu ții necaz pe copiii poporului tău. Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși. Eu sînt Domnul”. Lev. 19, 18.

„Samuel a zis : ‘Îi plac Domnului mai mult arderile de tot și jertfele decît ascultarea de glasul Domnului ? Ascultarea face mai mult decît jertfele, și păzirea cuvîntului Său face mai mult decît grăsimia berbecilor’. 1 Sam. 15, 22.

„Domnul a înștiințat pe Izrael și Iuda prin toți proorocii Lui, prin toți văzătorii, și le-a zis : ‘Întoarceți-vă... și păziți poruncile și rînduielile Mele, urmînd în totul legea pe care am dat-o părinților voștri și pe care v-am trimis-o prin robii Mei proorocii’. 2. Regi 17, 13.

„Ci iată porunca pe care le-am dat-o : ‘Ascultați glasul Meu și Eu voi fi Dumnezeuul vostru, iar voi veți fi poporul Meu ; umblați pe toate căile pe

(continuare în pag. 9)

COPILUL

răspundere

și

binecuvîntare

Evenimentul cel mai fericit din viața familiei este acela când părinții își primesc rodul dragostei lor sfinte: copilul. Atmosfera de monotonie și singurătate, răsăd prielnic al egoismului și subrezeniei acestui pivot principal al societății — căminul — devine deodată, prin nașterea unui copil, locul izvoenirii marilor bucurii nesfârșite, începutul înseninării, perioada de cimentare a relațiilor familiale, actul care leagă indisolubil pe cei doi soți și-i trece în rîndul părinților — tată și mamă. Este momentul cînd mama își primește din partea cerului supremul ei dar însoțit de porunca: „la copilul acesta, alăptează-mi-L și îți voi plăti“ (Ex. 2, 9).

Este în același timp și începutul marilor răspunderi. Dacă Dumnezeu a încredințat omului cinstea colaborării cu El în continuitatea vieții pe pămînt, prin actul procreerii, dînd porunca: „Creșteți, înmulțiți-vă, umpleți pămîntul și supuneți-l...“ (Gen. 1, 28) prin aceasta îi și trasează răspunderea chiar de la început, odată cu căsătoria. El dă o mare atenție împlinirii legilor Sale, deci și aceea cu privire la naștere. Prin gura proorocului Isaia Dumnezeu întrebă: „Eu care fac să nască, aș putea să împiedic oare nașterea?“ Deci, cînd

Dumnezeu produce zămislirea și nu împiedică dezvoltarea și nașterea, cum s-ar putea ca omul să împiedice această lucrare a lui Dumnezeu? Căci Dumnezeu e-te Acela care „face să nască“ și omul nu trebuie să l se împotrivescă. Femeia, ca ființă procreatoare, menită să asigure continuitatea umanității, nu poate să împiedice funcția procreierii fără să-și asume o mare răspundere în fața Aceluia care a harăzît-o unui asemenea rol determinant în existența oamenirii.

Femeile creștine au considerat totdeauna, nașterea, un har de la Dumnezeu. Rachel, după multă rugăciune, cînd a primit primul ei prunc a strigat fericită: „Mi-a luat Dumnezeu ocară“ și „...să-mi adauge un fiu“, exprimîndu-și prin aceasta dorul ei fierbinte de a avea cel puțin doi copii. Ana și Elisabeta au cerut cerului în rugăciune copii, și după ce i-au primit, i-au închinat Domnului; și Samuel și Ioan Botezătorul sînt două exemple clasice de bărbați consacrați, rod al rugăciunii părinților lor.

Cea mai înaltă misiune a vieții unei femei este aceea de a fi mamă. Cu toate că actul acesta duce pe drumul marilor răspunderi, totuși, fericirea de

a purta în brațe un copil, de a-i auzi primul cuvînt „mamă“ și de a-l învăța primii pași în viață, o va face să poarte cu ușurință grijile și să se elibereze de oricea teamă. Făgăduința zice: „...femeia va fi mîntuită prin nașterea de fii...“ și „...iată fiii sînt o moștenire de la Domnul, rodul pîntecelui este o răsplată dată de El“ (1 Tim. 2, 15; Ps. 127, 3).

Euripide zicea pe vremuri: „Dulce e lumina soarelui, priveliștea unei mări liniștite, a unui rîu, a pămîntului care înflorește primăvara, dar... nu e-te priveliște mai dulce decît a vedea, după tristețea unei vieți singuratică, înflorind copii frumoși în casa noastră!“ Iar un proverb arab adaugă: „Cea mai bună femeie e aceea care duce un copil în brațe, pe altul îl poartă de mîna și al treilea vine după ea“.

Grija părinților pentru cei mici începe din clipa întemeierii căminului lor. Rugăciunea lor în acest scop trebuie să fie: „Doamne, Te rog, să mai vină odată la noi omul lui Dumnezeu pe care l-ai trimis, și să ne învețe ce să facem pentru copilul care se va naște!“ Jud. 13, 8-14.

Nu se poate spune în deajuns cît de importantă este educația primită de copii în frageda lor copilărie. Lecțiile învățate, deprinderile formate în timpul anilor de pruncie și copilărie, au mai mult de a face cu formarea caracterului și cu drumul vieții decît toată învățătura și educația anilor de mai tîrziu.

Înainte de a începe educația copiilor, controlați propria voastră purtare.

Se povestește că într-o dimineață, după o noapte în care căzuse multă zăpadă, un bărbat plecă de acasă spre a se duce la lucru. Picioarele îi se adânceau în zăpada de pe drum, lăsând urme mari. Ajunsese la colț unde tocmai se pregătea să intre la bufet, când auzi pe băiatul său de cinci anișori, strigându-i: „vin după tine tăticele, vin după tine! Am să pun picioarele mele pe urma pașilor tăi“. Și în adevăr, copilul venea punându-și piciorușele sale în urmele mari făcute de tatăl său. În acea dimineață tatăl nu se mai opri la bufet pentru a înghiți un pahar de rachiu. El nu dorea ca băiatul lui să-i calce pe urme acolo. Această întâmplare îl făcu să cugete ca niciodată mai înainte că orice urme va face, cu siguranță că vor fi urmate de copilașul său și luă atunci o hotărâre nouă cu privire la propria sa purtare.

Să nu credeți că educați copilul numai atunci când vorbiți cu el, când îl povățuiți sau îi porunciți. Il educați în fiecare moment al vieții și chiar când nu sînteți acasă. Felul cum vă îmbrăcați, cum vorbiți cu alți oameni, cum vă bucurați sau vă întristați, cum vă purtați cu prietenii și dușmanii, cum rîdeți, cum citiți ziarul sau orice altă revistă sau carte — toate acestea au pentru copil o mare însemnătate. O mică schimbare în ton, copilul o vede sau o simte, toate subtilitățile gîndurilor voastre ajung la dînsul pe căi nevăzute, pe care voi nu le observați. Sau, dacă acasă vă purtați brutal, lăudăros, dacă vă jigniți, atunci pricinuiți un mare rău copiilor, le dați un exemplu rău de educație și purtarea voastră va avea urmări din cele mai triste.

A-i educa pe copii înseamnă a le inocula calități pozitive ca — onestitatea, sinceritatea, conștiințiozitatea, responsabilitatea, simțul disciplinei, al dragostei pentru învățatură, atitudine față de muncă, patriotism și pe baza acestora a le îndrepta defectele existente.

Un pedagog zicea: „oamenii ar trebui crescuți cu atenția unui grădinar. Dar aceasta nu înseamnă să te apleci asupra florilor numai cu văicările și sărutări. Luați în mînă cascama, foarfeca, stropitoarea, scoateți scara și, cînd în grădina voastră apare omida, luați piatra vîntă. Să nu vă fie teamă, stropiți chiar dacă e puțin neplăcut și pentru flori“.

O mare datorie a părinților este și aceea de a acorda o parte din timpul lor copiilor. Aceștia doresc, ca și pămîntul, lumina și căldura soarelui, razele calde ale unui suflet de mamă și tată, și dacă mai mult nu e posibil atunci dați copiilor în fiecare zi o frîntură dimineața și seara povestindu-le un scurt episod, o

NUMAI MAMA...

Cea mai tainică iubire,
Cea mai sfîntă dăruire,
Cea mai dulce amintire
E cu „mama“ sinonim.

Cea mai caldă pasiune,
Gingașă devoțiune,
Înfocată rugăciune
Noi la mama o găsim.

Ziua harnic să lucreze,
Noaptea să le stea treze,
Lîngă paturi să vegheze
Numai mama a putut;

Cu blîndețe să ne-alinte,
Să ne-nvețe prin cuvinte,
Și virtutea s-o prezinte
Cît de bine a știut.

Totdeauna cu răbdare
Să îndure e în stare.
Eroina cea mai mare,
Le trăiește pe pămînt.

Credincioasă, iubitoare,
Blîndă, bună, iertătoare,
Devotată, jertfitoare
Mama-i pînă la mormînt.

R. KESTNER

acțiune eroică sau un cîntec potrivit vârstei lor. Veți vedea atunci cum verigă după verigă se va adăuga la legătura trainică a sufletului între membrii căminului drag. În genere, trebuie preferate povestirile care trezesc energia, încrederea, părerea optimistă asupra vieții, speranța și victoria binelui asupra răului.

Așa a procedat Iochebed, mama lui Moise, în Egipt. Pentru ea nu exista pe lume decît doi ochi plini de curiozitate care o urmăreau și-i umpleau inima de satisfacție, cînd copilul sorbea cu nesăț povestirile ei. Aceste povestiri reale erau o hrană spirituală pentru acest micuț pe care Dumnezeu i-l dăruise a doua oară în chip minunat. Pentru el își amintea și formula povestiri pe care le istorisea minunat de simplu.

Un mic bordei în regiunea încintătoare a Goșenului, o mamă obosită de truda zilei și un copil cu veșnicul cuvînt pe buze: „Mamă! spune-mi o poveste!“ Dar cînd Iochebed povestea micuțului Moise, ea îmbrățișa lumea viitoare cu așa putere încît nimeni nu i-o mai putea smulge, strecurînd în același timp pe Cel Atotputernic în inima viitorului prin formarea inimii unui copil.

Gospodăria familiei este un teren foarte potrivit pentru educația multor particularități importante ale caracterului viitorului adult. Printr-o conducere educativă justă în domeniul gospodăriei familiale se educă cîntea, spiritul de prevedere, păstrarea lucrurilor, responsabilitatea, facultatea orientării și toate atributele unui bun gospodar.

Serva Domnului vorbind despre copil și lucrarea potrivită pentru formarea lui zice: „Deprindeți pe copii chiar din leagăn să practice lepădarea de sine și stăpînirea de sine. Deprindeți-i să se bucure de frumusețile naturii, iar în lucrările folositoare să-și pună la muncă toate puterile corpului și ale minții. Creșteți-i așa încît să aibă corpuri sănătoase și mora-

(Urmare la pag. 18)

HRISTOS DOMNUL

„El este chipul Dumnezeului celui nevăzut, cel întâi născut din toată zidirea. Pentru că prin El au fost făcute toate lucrurile cari sînt în ceruri și pe pămînt, cele văzute și cele nevăzute“. Col. 1, 15—17.

„Din zilele veșniciei Domnul Isus Hristos a fost una cu Tatăl; El era 'Chipul lui Dumnezeu', chipul măreției și slavei Lui, 'strălucirea în afara slavei Lui'. El a venit în lumea noastră tocmai pentru a face cunoscut această slavă. El a venit pentru a face să se arate lumina iubirii lui Dumnezeu, — pentru a fi 'Dumnezeu cu noi'. De aceea și fusese prorocit despre El: 'Numele Lui va fi Emanuel'“.

„Hristos nu încetase de a fi Dumnezeu atunci cînd a devenit om. Cu toate că S-a umilit pînă la natura noastră, El posedă încă Dumnezeirea. Numai Hristos putea să reprezinte pe Tatăl, și această reprezentare ucenicilor au avut privilegiul de a o privi timp de peste trei ani“.

Dumnezeul cel nevăzut are un singur Fiu, unul născut din Tatăl, „Dumnezeu din Dumnezeu, Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat; născut iar nu făcut; Cel de o Ființă cu Tatăl prin carele toate s-au făcut“.

În minunata Sa rugăciune de Mare Arhiereu ceresc, adresată Tatălui înainte de patimile și moartea Sa pe cruce, Isus a rugat pe Tatăl ca să-L îmbrace cu mărirea și gloria cerească pe care o avea la Tatăl. Acestea sînt chiar cuvintele Mîntuitorului: „Și acum, Tată, proslăvește-Mă la Tine însuși cu slava, pe care o aveam la Tine, înainte de-a fi lumea“. „Tată, a sosit ceasul! Proslăvește pe Fiul Tău, ca și Fiul Tău să Te proslăvească pe Tine, după cum I-ai dat putere peste orice faptură, ca să dea viață veșnică tuturor acelor pe care i I-ai dat Tu“. Ioan 17, 5. 1. 2.

După căderea lui Adam în păcat, Fiul lui Dumnezeu S-a oferit Tatălui ca o garanție ca să mîntuiască pe toți aceia care doresc să fie mîntuiți de păcat. În felul acesta, El a primit putere ca să execute planul mîntuirii. Fiul lui Dumnezeu, care poartă și Numele de „Dumnezeu“, era Acela care S-a des-

coperit oamenilor credincioși și evlavioși din Vechiul Testament, și le-a făcut cunoscut taina mîntuirii. El S-a făcut cunoscut și copiilor lui Israel în Egipt ca marele „EU SÎNT“. Raportul privitor la porunca dată lui Moise, sună astfel: „Dumnezeu a zis lui Moise: 'EU SÎNT CEL CE SÎNT'. CEL CE SE NUMEȘTE 'EU SÎNT', m-a trimis la voi“. Dumnezeu a mai zis lui Moise: „Așa vorbește copiilor lui Israel: 'Domnul, Dumnezeul părinților voștri, Dumnezeul lui Avraam, Dumnezeul lui Isaac, și Dumnezeul lui Iacov, m-a trimis la voi. Acesta este Numele Meu pentru veșnicie, acesta este Numele Meu din neam în neam“. Exod. 3, 14. 15.

Fiul lui Dumnezeu este marele „EU SÎNT“, Cel veșnic și neschimbător în contrast cu toate creaturile, cari sînt supuse unei continue schimbări. El este Jehova, Dumnezeul legământului poporului Său Israel.

Pe Dumnezeu Tatăl nu L-a văzut nici o ființă muritoare ; toată descoperirea puterii Sale a fost dată prin Fiul Său. Aceasta se poate cunoaște din însăși declarația Mîntuitorului către ucenicii Săi : „Nimeni n-a văzut vreodată pe Dumnezeu ; singurul Lui Fiu, care este în sînul Tatălui, Acela l-a făcut cunoscut“. Ioan 1, 18. Faptul că Fiul lui Dumnezeu era Dumnezeu legămîntului poporului Izrael, este un adevăr pe care nu toți creștinii l-au înțeles, dar acest adevăr este de o foarte mare însemnătate pentru cunoașterea Fiului lui Dumnezeu.

În timpul pribegiei copiilor lui Izrael, a fost din nou amintită copiilor lui Izrael porunca privitoare la interzicerea hulei contra Numei cel sfînt al lui Jehova. Levit. 24, 10—16. În acest fel, s-a ajuns la hotărîrea ca numele lui Jehova să nu mai fie folosit și în locul acestuia s-a scris numele Adonai, Domn. În comentariul lui Dächsel, privitor la textul din Leviticul 24, 16 găsim următoarea explicație :

„Cuvîntul acesta în textul original ebraic, are următoarea însemnătate : 'A însemna, a numi, a exprima' și este folosit în sens bun, cît și în sens rău și de fiecare dată se poate vedea din conținutul frazei, în ce sens este folosit. Iudeii din vechime au rămas la însemnătatea generală a cuvîntului din versetul 16, pe care cei de mai tîrziu au întemeiat cunoscuta interdicție, ca Numele lui Jehova să nu mai fie exprimat, care se chema : „Celce este“, și de fiecare dată, în locul său, să se citească Adonai, care înseamnă „Domn“.

Astfel, din cauza unei greșite înțelegeri a poruncii privitoare la interzicerea hulei contra Numei cel sfînt al lui Jehova, Iudeii au lăsat la o parte numele prin excelență al lui Jehova, și în locul lui au pus numele Adonai, care în românește înseamnă „Domn“.

La început, această nouă denumire a lui Dumnezeu avea deplină însemnătate a numelui interzis : Jehova, și înseamnă în mod evident cu totul altceva decît cuvîntul obișnuit de domn, care în limba română este folosit ca titlu de onoare, care se dă unui om. Titlul cel nou de domn, a fost din ce în ce tot mai des întrebuițat, iar din zilele lui Neemia, numele lui Jehova a fost cu totul evitat. În Septuaginta, traducerea greacă a Vechiului Testament, textul original din Biblia Ebraică, din Leviticul 24, 16, care spune clar că numai „cine va huli sau va blestema numele Domnului, va fi pedepsit cu moartea“, acest text este tradus în Septuaginta : „Cine va numi numele lui Jehova va fi pedepsit cu moartea“ („Onomázoon dè to onoma Kyrioy tanáto tanoystoo“. Septuaginta, Leviticul 24, 16, p.p). Așa s-a întîmplat că numele obișnuit de domn a devenit numele lui Dumnezeu. Un iudeu care înțîlnea în vechile scrieri ebraice numele lui Jehova, nu-L mai exprima, și în locul lui citea sau spunea Adonai, domn, spre deosebire de Jehova, ca să evite o pedeapsă cu moartea.

Se pune întrebarea : Dar cine este acest Jehova ? Domnul ? La anunțarea nașterii lui Isus, Mîntuitorul lumii, a venit un înger din ceruri și a adus păstorilor de pe cîmpii Betleemului vestea cea bună și a zis : „Nu vă temeți ! Căci vă vestesc o mare bucurie, care va fi pentru tot poporul. Căci, astăzi vi s-a născut un Mîntuitor, care este Hristos Domnul“. Luca 2,

10—11. Chiar aici avem răspunsul divin la întrebarea noastră : Isus Hristos este Domnul sau Jehova. Mesia cel așteptat de Izrael, nu era altul decît Jehova, Dumnezeu lui Abraam, Isaac și Iacob, Dumnezeu legămîntului, care S-a descoperit lui Abraam și soției sale, ca Dumnezeu cel Atotputernic, care face minuni, exercitînd puterea Sa asupra puterilor naturii, cînd le-a dăruit pe Isaac la la o vîrstă atît de înaintată, cînd în mod normal nu mai era posibil.

Hristos Isus este Jehova, Domnul, care S-a descoperit lui Moise la muntele Horeb, la Marea Roșie, la Muntele Sinai, și pretutindeni, în toate călătoriile copiilor lui Izrael timp de 40 de ani, prin pustie, cînd i-a hrănit cu mană, ca să nu piară de foame, și i-a condus prin stîlpul de foc, pînă la intrarea în pămîntul făgăduinței. Hristos, Jehova, Domnul, este Cel care S-a descoperit și lui Iosua la trecerea Iordanului și la dărîmarea zidurilor Jerihonului și cucerirea Canaanului.

După ce Mîntuitorul Isus Hristos, Jehova, Domnul, își dăduse viața ca preț de răscum-părare pentru mîntuirea noastră și apoi a fost înviat din morți prin puterea Tatălui și S-a înălțat la cer, a trimes Spiritul Sfînt, care a vorbit prin Petru, a mișcat inimile și a zis : „Să știe bine dar, toată casa lui Izrael, că Dumnezeu a făcut — Domn și Hristos pe acest Isus, pe care voi L-ați răstignit“. Fapte 2, 36. Astfel, Tatăl a designat pe Fiul Său, ca fiind Jehova, Domnul.

Îndreptîndu-se către scrierile profetilor Vechiului Testament, și în special către cartea profetului Isaia, unde putem citi profeta privitoare la Mîntuitorul, Mesia care avea să vină : „Căci un copil ni s-a născut, un Fiu ni s-a dat, și domnia va fi pusă pe umerii Lui : îl vor numi : Minunat, Sfetnic, Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor,

Domn al păcii". Isaia 9, 6. Mîntuitorul Isus Hristos, Jehova Domnul, Eroul lui Dumnezeu, trebuia să vină să înceapă lupta cu prințul întinericului și să-l biruiască. Puterea Diavolului a fost înfrîntă. Prin jertfa sa cea mare de pe crucea de la Golgota, Hristos Isus a plătit datoria noastră și noi sîntem liberi să putem birui păcatul, așa încît prin credința în El putem fi sfinți și nepătați. Această lucrare de împăcare, al cărei răsunet întrece puterea noastră de pricepere, a putut să fie săvîrșită numai și numai de Hristos, căruia I se cuvine toată slava, cinstea și gloria.

Toma cel necredincios și indoelnic, care la început nu voia să creadă în învierea Învățătorului său, căzu, în cele din urmă, la picioarele Celui înviat din morți și eliberat de orice fel de indoială a exclamat: „Domnul meu și Dumnezeul meu“. Ioan 20, 28. Toma a recunoscut bine pe Domnul său și I s-a consacrat.

În Noul Testament, denumirea de Domn, care a trecut în locul lui Jehova, este dată cu deplină putere Fiului lui Dumnezeu și este acceptată și de Mîntuitorul, care a zis: „Voi Mă numiți: Învățătorul și Domnul“, și bine ziceți, căci sînt“. Ioan 13, 13. Apostolul Pavel, scriind despre marea jertfă a lui Hristos Isus, zice: „De aceea și Dumnezeu L-a înălțat nespus de mult și I-a dat Numele, care este mai pe sus de orice nume...“ Filip. 2, 9—11.

„Prin patriahi și profeți, din zilele lui Adam și pînă la scenele de sfîrșit ale timpului, vorbește glasul lui Hristos. Mîntuitorul este tot atît de clar arătat în Vechiul Testament, ca și în Noul. Ceea ce face să iasă în evidență cu putere și frumusețe viața lui Hristos și învățăturile Lui din Noul Testament, este tocmai lumina din trecutul profetic. Minunile lui Hristos sînt o dovadă a divinității Lui; dar o probă mai puternică despre faptul că El este Mîntuito-

rul lumii se află comparînd profețiile Vechiului Testament cu Istoria Noului Testament“.

„Prin puterea harului Său manifestat în transformarea caracterului, se capătă convingerea că Dumnezeu a trimis pe Fiul Său ca Mîntuitor al ei. Nici o altă influență care poate să înconjoare sufletul nu are o atît de mare putere ca influența unei vieți neegoiste. Argumentul cel mai puternic în favoarea Evangheliei este un caracter creștin iubitor și atrăgător“.

Fiul lui Dumnezeu Cel veșnic este Creatorul, El este Jehova Domnul, Dumnezeul lui Izrael, care a făcut minuni; El este Domnul, El este Mîntuitorul. A fost în planul lui Dumnezeu ca în El să locuiască toată plinătatea Dumnezeirii. „A Împăratului veșnicilor, a nemuritorului, nevăzutului și singurului Dumnezeu, să fie cinstea și slava în vecii vecilor!“ 1 Tim. 1, 17.

D. BADESCU

cari vi le-am poruncit, ca să fiți fericiți. Ier. 7, 23.

„Căci am înștiințat pe părinții voștri, din ziua cînd i-am scos din țara Egiptului și pînă în ziua de azi; i-am înștiințat în toate diminetile, zicînd: ‘Ascultați glasul Meu!’ Ier. 11, 7.

„M-am rugat Domnului, Dumnezeului meu, și i-am făcut următoarea mărturisire:

‘Doamne, Dumnezeule mare și înfricoșate, Tu, care ții legămîntul și dai îndurare celor ce Te iubesc și păzesc poruncile Tale!’ Dan. 9, 4.

2. În Noul Testament:

„Așa că, ori cine va strica una din cele mai mici din aceste porunci și va învăța pe oameni așa, va fi chemat cel mai mic în Împărăția cerurilor; dar oricine le va păzi și va învăța pe alții să le păzească, va fi chemat mare în Împărăția cerurilor“. Mat. 5, 19.

„Drept răspuns, El le-a zis: ‘Dar voi de ce călcați porunca lui Dumnezeu în folosul datinei voastre?’ Mat. 15, 3.

„PROBLEME DE DOCTRINĂ“

(urmărire din pag. 4)

„El i-a răspuns: ‘De ce mă întrebi: ‘Ce bine?’ Binele este Unul singur. Dar dacă vrei să intri în viață, păzește poruncile“. Mat. 19, 17.

„Cine are poruncile Mele și le păzește, acela Mă iubește; și cine Mă iubește, va fi iubit de Tatăl Meu. Eu îl voi iubi și Mă voi arăta lui“. Ioan 14, 21.

„De fapt: ‘Să nu preacurvești, să nu furi, să nu faci nici o mărturisire mincinoasă, să nu poftesti’ și orice altă poruncă mai poate fi, se cuprind în porunca aceasta: ‘Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși’. Rom. 13, 9.

„Dar cine își va adînci privilegiile în legea desăvîrșită, care este legea slobozeniei, și va stăru-i în ea, nu ca un ascultător

uituc, ci ca un împlinitor cu fapta, va fi fericit în lucrarea lui. Să vorbiți și să lucrați ca niște oameni cari au să fie judecați de o lege a slobozeniei“. Iacob 1,25; 2,12.

„Cunoaștem că iubim pe copiii lui Dumnezeu prin aceea că iubim pe Dumnezeu și păzim poruncile Lui. Căci dragostea de Dumnezeu stă în păzirea poruncilor Lui. Și poruncile Lui nu sînt grele“. 1 Ioan, 5, 2,3.

„Aici este răbdarea sfinților, cari păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus“. Apoc. 14, 12.

Să observăm acum și unele declarații asemănătoare din Vechiul și Noul Testament, cu privire la harul lui Dumnezeu care ne este dat prin credința în Evanghelia Domnului Isus Hristos. Datorită faptului că experiențele unor bărbați de valoare din Vechiul Testament

(continuare în pag. 14)

IUBIRE

DIVINĂ

O dată cu venirea primăverii, cu mirosul parfumat al florilor și izbucnirea vieții în firul de iarbă, ca și în întreaga natură, lumea creștină își reamintește în mod pasager de evenimentele cele monumentale ale Golgotei: Sărbătoarea aceasta creștină capătă o importanță diferită, după cum diferiți sînt și cei ce o păstrează. Pentru unii, constituie momente de reculegere și aprofundare a înfăptuirii cruciale pe care cerul o desăvîrși în favoarea celor păcătoși, pentru ca prin credință, cei credincioși să poată ancora în veșnicie. Pentru alții, constituie punctul terminus al unei perioade de „post” și cale liberă spre o viață mai puțin „ascetică”. Și totuși, pentru toți oamenii credinței, ocaziunea aceasta trebuie să marcheze un timp special, o ocazie deosebită pentru o contemplare conștientă și sensibilizată a morții minuitoare a Fiului lui Dumnezeu pe crucea Golgotei.

Deși, noi, ca Adventiști de Ziua a Șaptea, nu acordăm o recunoaștere a serbării calendaristice a paștelui, considerăm totuși că este spre binele nostru prezent și viitor, a medita la aceste scene nu numai o dată la 365 de zile, ci cît mai des cu putință. În privința aceasta sîntem în mod înțelept sfătuiți de către inspirația divină astfel :

„Bine ar fi pentru noi, ca în fiecare zi să medităm asupra vieții Domnului Hristos. Ar trebui să cercetăm viața Lui punct cu punct și să lăsm imaginația

noastră să vadă fiecare scenă din viața Domnului și mai ales cele de la sfîrșit“.

Rezultatul unei astfel de meditații spirituale, este descris în termenii următori : „Cînd ne ocupăm în felul acesta de jertfa Lui cea mare pe cruce, jertfă ce a făcut-o pentru noi, încrederea pe care o avem în El va fi mai vie, iubirea față de El va fi mai călduroasă și noi vom fi tot mai mult pătrunși de Duhul Lui“.

Iată de ce, cu ocazia aceasta mi-am propus să ne ocupăm de

scenele „de la sfârșit“ ale vieții Domnului și anume de ultimele scene ale Golgotei.

Ultimele cuvinte ale oamenilor mari au fost totdeauna de un real interes pentru cei ce i-au urmat. Au constituit testamentele ce au fost urmate cu sfințenie. Pentru creștini, ultimele cuvinte ale Domnului nostru Isus Hristos, rostite înaintea morții Sale pe crucea Golgotei, au de asemenea o deosebită importanță testamentară. De aceea în cele ce urmează ne vom ocupa de cele șapte ocazii în care Domnul a deschis gura, rostind ultimele Sale cuvinte, în timp ce atârna între cer și pământ, îmbrățișând orizonturile cu mâinile Sale, cuvintele ce exprimă mai mult ca totdeauna, atât profunzimea suferințelor Sale, cât și incomensurabila arie a iubirii Sale.

1. CUVÎNTUL IERTĂRII DIVINE: „Atunci Isus a zis: Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac“. Luca 23, 34.

Prima din cele șapte ocazii în care Domnul, pe cruce fiind, și-a deschis gura să vorbească, a fost o rugăciune. Un lucru de o remarcabilă importanță. Într-o situație ca aceea în care se găsea, Domnul Isus a putut fi găsit într-o atitudine de rugăciune. În mijlocul batjocorei și a violenței, Domnul Se refugie în sanctuarul rugăciunii mijlocitoare. „O Tată... iartă-i“. El a putut face acest lucru nu pentru că rugăciunea era pentru El o artă pe care o îndeplinea cu dexteritatea unui profesionist, ci pentru că ea era forța, puterea vieții Sale. Întreaga Lui viață și întreaga Lui slujire în folosul celor păcătoși, fuseseră o viață de rugăciune, de comuniune intimă cu Tatăl Său. Pe malurile Iordanului, El își începu lucrarea Sa rugîndu-Se; viața și lucrarea Lui au fost susținute de rugăciune. El se adresa Tatălui în deplină cunoștință de faptul că Tatăl îl va onora, ascultîndu-L. „Tată, îți mulțumesc că M-ai ascultat. Știam că totdeauna Mă ascultă...“ Ioan 11,41—42. Aceasta era experiența Domnului Isus. De aceea, la sfârșitul vieții și lucrării Sale pe pământ,

rugăciunea juca iarăși rolul ei vital. Asemenea unui fir de aur rugăciunea poate fi urmărită în întreaga Sa viață, dînd acesteia frumusețe și putere.

În circumstanțele în care El se adresa Tatălui, rugăciunea Domnului era un fapt destul de deosebit. Dar cu totul ieșit din comun, era subiectul rugăciunii Lui. Căci El nu se ruga pentru eliberarea Lui de suferințele prin care trecea și nu se ruga nici pentru nimicirea celor ce-L suise pe lemnul crucii, ci El se ruga pentru omorîtorii Săi. Fără un pic de răutate în inima Sa, Domnul înălța glasul rugii Sale pentru — iertarea celor ce-L răstignise. De fapt era o rugăciune necerută, nedorită și necăută de cei în favoarea cărora era înălțată. La ai Săi a venit și ai Săi L-au... răstignit, iar El se ruga Tatălui pentru iertarea lor. Aici avem în desfășurarea lui neegalată, triumful iubirii mîntuitoare.

Această iubire se cere demonstrată de ucenicii moderni ai Domnului Hristos. Este iubirea ce biruie înclinațiile naturale, firești. Această iubire transcendentă, divină, trebuie să motiveze, să stea la baza slujirii fiecăruia dintre copiii lui Dumnezeu.

2. CUVÎNTUL MÎNTUIRII DIVINE: „Isus i-a răspuns: Adevărat îți spun ție astăzi, că vei fi cu mine în Paradis“ Luca 23,43. A doua din ocaziile Golgotei. Monumentală și divină. Nu ne vom ocupa de partea dogmatică a ei, ci vom urmări firul comportării mesianice. Faptul că Domnul Hristos a fost crucificat între tilhari, între

niște oameni certați cu legea și care au săvîrșit fărădelegi, nu a fost un accident, un rol al hazardului, al întîmplărilor neprevăzute. Nu...! Ci acest lucru a fost cu mult timp înainte profetizat. Profetul Isaia, Evangelistul Vechiului Testament, spune: „De aceea li voi da partea Lui la un loc cu cei mari și va împărți prada cu cei puternici, pentru că S-a dat pe Sine însuși la moarte și A FOST PUS ÎN NUMARUL CELOR FĂRĂDELEGE...“ Isaia 53,12. Alte traduceri redau această idee astfel: „și va fi numărât împreună cu cei fărădelege“. În actul acesta noi putem vedea pînă la ce grad de umilință a fost dispus să coboare Fiul lui Dumnezeu, pentru a face posibilă mîntuirea tuturor celor ce cred.

Domnul Hristos a murit asemenea unui criminal acoperit de rușine, pentru că „niciunul să nu piară, ci toți să aibă viața veșnică“. „La înfățișare a fost găsit ca un om. S-a smerit și S-a făcut ascultător pînă la moarte și încă moarte de cruce“. Filip 2,8. O astfel de moarte era considerată de lumea antică... ca fiind cea mai îngrozitoare, cea mai oribilă dintre morți. Literatura antică ne prezintă diferite afirmații cu privire la acest fapt. Scriitorul și oratorul roman, Cicero (106—43 î.n.e.) spune astfel:

„A pune în lanțuri un cetățean roman, este o insultă, o ocară; a-l biciui, este o crimă; a-l da morții este ca și un parricid; cum să descriu oare crucificarea? Nu pot fi găsite acele cuvinte care să înfățișeze, să reprezinte o enormitate atât de odioasă, de respingătoare“. (IN VERREM v. 66).

Pentru ca cei ce vor crede să poată fi mîntuiți prin lucrarea jertfei Sale, Domnul Hristos — Fiul cel slăvit al lui Dumnezeu — S-a născut în umilință și a murit în ocară.

Dacă n-am avea posibilitatea să cunoaștem despre Domnul Hristos nimic altceva decît aceea ce vedem la Golgota, atunci cunoaștem suficient pentru mîntuirea noastră. Tilharul de lângă Mîntuitorul cunoștea

mai mult decît atît. El a văzut pe Domnul în sălbiciune și dizgrație, părăsit de toți, batjocorit de toți. În acele momente cînd — cel puțin în mod aparent — El pierduse orice putere de a se salva pe Sine și pe alții. Dar ceea ce tilharul acesta, sub aceeași osîndă a morții, a văzut, a fost suficient pentru el. Ceea ce n-au putut vedea mai marii preoților, ceea ce n-a putut înțelege Pilat și ceea ce n-au fost ucenicii în stare să vadă, a văzut clar cel ce alături de divinul muribund, era supus ocării și morții: Tilharul de pe cruce a văzut divinitatea străfulgerînd prin natura ome-nească a Celui răstignit. Și plin de o credință biruitoare se adresa cu credință: „Doamne, adu-Ți aminte de mine, cînd vei veni în Împărăția Ta“, după ce mai înainte ținu cea mai scurtă, dar cea mai puternică predică. Îți trebuie cîteva secunde s-o rostești cu glasul muribundului: „Nu te temi tu de Dumnezeu, tu, care ești subt aceeași osîndă? Pentru noi este drept, căci primim răsplata cuvenită pentru fărădelegile noastre; dar omul acesta n-a făcut nici un rău“. Luca 23, 40—41. Întărit de cuvintele credinței adresate Lui în ceasurile cele mai grele, Domnul spuse: „Adevărat, adevărat îți spun astăzi, că vei fi cu mine în Paradis“. O asigurare răco-ritoare venită în pragul veșniciei.

3. CUVÎNTUL AFECȚIUNII DIVINE: „Cînd a văzut Isus pe mama Sa și lîngă ea pe ucenicul, pe care-l iubea, a zis mamei Sale: „Femeie, iată fiul tău“. Apoi a zis ucenicului: „Iată mama ta“. Și, din ceasul acela ucenicul a luat-o la el acasă“. Ioan 19, 26—27.

Pentru că aceste cuvinte cuprind în ele gama cea mai sensibilă a sentimentelor și relațiilor umane, ne dăm seama de deosebita lor însemnătate. Nu putem să nu simțim simpatie și adorație față de Domnul Hristos, văzînd că în momentele

cele mai grele ale vieții și lucrării Sale, Domnul Hristos Și-a luat timp pentru a asigura viitorul mamei Sale. Făcînd astfel, Domnul Hristos ne-a dat și de data aceasta exemplu, arătînd că nu poate fi găsită nici o scuză pentru a nu păzi poruncile lui Dumnezeu, a căror valabilitate venise s-o întărească, iar în momentul acesta viza valabilitatea poruncii a cincea din Decalog. „Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, pentru ca să ți se lungească zilele în țara, pe care ți-o dă Domnul, Dumnezeuul tău“. Ex. 20, 12. Nimeni nu avea scuze mai puternice decît El pentru a trece cu vederea pe mama Sa. Dar în ciuda acestora, Domnul Hristos a dat un exemplu strălucitor pentru toți creștinii.

Ultimele gînduri, ultimele cuvinte ale Domnului, n-au fost pentru El, ci pentru cei ce îi erau scumpi. Pe cei doi, pe mama Sa și pe Ioan, ucenicul iubit al Domnului, în ceasurile agoniei Sale, i-a legat împreună cu funiile iubirii divine. Uneori noi sîntem atît de prinși de o serie de lucruri pe care le considerăm de o vitală importanță — uneori chiar lucruri de natură religioasă — încît neglijăm aspectele practice ale religiei noastre. Deși Domnul Isus era angajat în lucrarea cea mare și grea a biruinții împotriva morții și a păcatului, cu toate acestea, El n-a trecut cu vederea răspunderea ce o avea față de mama Sa. Și Domnul ne spune: „Pentru că Eu v-am dat o pildă, ca și voi să faceți cum am făcut Eu“. Ioan 13, 15.

4. EXPRESIA DURERII DIVINE: „Și pe la ceasul al nouă-lea, Isus a strigat cu glas tare: „Eli, Eli, Lama Sabactani?“ adică: „Dumnezeul Meu, Dumnezeuul Meu pentru ce m-ai părăsit?“ — Matei 27, 46.

Aceste cuvinte de un patos neegalat, au marcat punctul culminant al suferințelor divinului Mintuitor. El a îndurat faptul că poporul Său l-a respins. „La ai Săi a venit și ai Săi nu

L-au primit“. El a trecut peste răutatea mai marilor și batjocorile mulțimii. Maltratată de către soldații romani. Batjocorit, bătut, scuipat și îmbrăcat în hainele batjocorei. Cu mîinile și picioarele străpunse și atîrnînd pe crucea ocării între cer și pămînt. Toate acestea le-a suferit în tăcere. Le-a primit cu resemnare, fără să-i smulgă vre-un cuvînt. Dar acum, ca purtător al păcatelor lumii întregi, El vedea deschizîndu-se înaintea Sa, abisul despărțirii Sale de Tatăl Său. Fața Tatălui Său era ascunsă de El și în acele momente, El nu mai putea vedea dincolo de porțile mormîntului. Domnul Isus muria de moartea a doua.

Aceste cuvinte ale durerii divine sînt de o mare importanță. Crucificarea Domnului și acest strigăt al durerii Sale, stau la temelia mîntuirii noastre. Cel fără de pată, fără de păcat, suferind pentru păcatele noastre; iar faptul acesta, l-a ascuns de fața Tatălui Său.

Cuvintele acestea sînt pline de solemnitate. Ele au anunțat momentul solemn cînd Domnul Isus, suspendat între cer și pămînt, rămăsese singur în aducerea la îndeplinire a acestei monumentale lucrări cu urmări veșnice. În jurul Lui nu mai era mulțimea aceea care-L aclama la intrarea Lui triumfală în Ierusalim. Nimeni nu mai flutura ramuri de palmier în onoarea Sa. Nici o haină nu se mai așternea înaintea Sa și nimeni nu mai gîndea să-L așeze pe tronul regilor iudei. Nici un ucenic nu mai era lîngă El să-l mîngîie, să-L întărească. Chiar Tatăl... Își ascunsese fața de la El. Și împreună cu El, pe crucea suferinței și singurătății Sale, era și destinul mîntuirii noastre.

Cuvintele Sale erau profunde și cuprinzătoare de mister. Legătura Tatălui cu Fiul a fost totdeauna o taină pentru noi muritorii. Cunoaștem atît de puțin despre subiectul acesta. Unitatea dumnezeirii constituie

pentru noi o taină, cum de fapt este și această despărțire determinată de păcat, despărțirea Tatălui de Fiul Său, în momentele acelea. În suferința Sa, faptul acesta a fost cel mai dureros act al dramei mântuirii. Din această situație a venit acest strigăt. Dintre toate cuvintele rostite de Domnul pe crucea Golgotei, aceste cuvinte descoperă profunzimea suferințelor Sale și vastitatea iubirii Sale divine.

5. CUVÎNTUL SUFERINȚEI DIVINE : „După aceea, Isus, care știa că acum totul S-a sfârșit, ca să împlinescă Scriptura, a zis : „Mi-e sete“. Ioan 19, 28.

De data aceasta, a cincea ocaziune a Golgotei, asistăm la o scenă dureroasă. Domnul Isus, Creator al cerului și al pământului ; Cel care a despărțit apele de sus, de cele de jos ; care a stabilit legile naturii, a dat roua și ploaia cerului, cerind cu buzele arse de suferință, o picătură de apă și... și aceasta Îi fu refuzată. Cel care a făcut ca stînca să dea apă în pustie, care a poruncit corbilor să hrănească pe Ilie și pîrîiașului să-i dea apă, care era izvorul vieții, avea în acele clipe nevoie de o mină iubitoare care să-I răcorească buzele. Faptul acesta demonstrează natura omenească a Mîntuitorului nostru. El nu era un om zeificat și nici un zeu umanizat, ci El era întrutotul om și întrutotul Dumnezeu. Desigur, ne este greu — acum — să înțelegem aceste taine ale Dumnezeuirii.

Pe crucea Golgotei, Domnul Hristos a însetat. Exprimarea Sa cuprinse mai mult decît o simplă însetare. Ceva mai profund a cauzat acest strigăt. Buzele Domnului Isus erau arse de suferințele spirituale, psihice pe care le îndura pe crucea mîntuirii noastre.

Fiul lui Dumnezeu, jertfă de ispășire pentru păcatele noastre și nici o mină întinsă să-I răcorească buzele în agonia morții ispășitoare — Minunea-

ză-te cerule și râmii încremenit pămîntule.

6. CUVÎNTUL BIRUINȚEI DIVINE : „Cînd a luat Isus oțetul, a zis : „S-a isprăvit !“ Ioan 19, 30.

Penultima izbucnire divină a Golgotei. Aceste cuvinte nu sînt cuvinte de lamentare și nici nu anunță o înfrîngere. Nu este strigătul disperat al muribundului neajutorat. În gura Domnului, deși slab, este strigătul triumfător al biruinței asupra răului. Biruința mîntuirii, biruința izbînzii. Expresia unui simțămînt al biruinței cîștigate. Tragedia Golgotei, transformată într-un triumf. Pentru El, moartea nu însemna o înfrîngere, ci o biruință.

El a trăit o viață fără de păcat, a rezistat ispitelor și a suportat încercările păcatului. Acum toate acestea s-au terminat. Iată vine... stăpînitorul, dar în Mine nu găsește nimic rău, a afirmat Domnul înaintea Golgotei.

În cuvintele „S-a sfârșit“, au fost concretizate tot ceea ce Isus, venind din ceruri, a avut de făcut. Profețiile care au profetizat despre nașterea Lui, care au arătat minunile, lucrarea și moartea Sa, toate au fost împlinite. Serviciul jertfelor și-a găsit împlinirea și terminarea

lor, căci tipul a înfîlnit antitipul în persoana Mielului fără pată al lui Dumnezeu. Lucrarea Golgotei este încheiată, căci Marele Preot S-a oferit pe Sine ca sacrificiu pe altarul Golgotei. Mai înainte de a bea pînă la fund paharul durerii și al sacrificiului Său, încheindu-Și viața și lucrarea Sa pe pămînt, Domnul mai rosti cîteva cuvinte. Ultimele din seria de șapte rostite de Domnul pe Crucea Golgotei. El spuse :

7. „Isus a strigat cu glas tare : „Tată, în mîinile Tale Îmi încredințez duhul !““ Luca 23, 46.

Ultimul act al Domnului Isus pe crucea Golgotei, a fost acela de a Se încredința pe Sine în mîinile Tatălui. Deși despărțit de fața Tatălui Său, El era plin de credință și încredere că în toate se va face numai voia lui Dumnezeu, așa cum se rugase : „Tată, dacă voiești, depărtează paharul acesta de la Mine ! Totuși, făcă-se nu voia Mea, ci a Ta“. Luca 22, 42.

De șapte ori Mîntuitorul muribund vorbi de pe crucea Golgotei. El vesti cuvinte de iertare, de mîntuire, de afecțiune filială. Acum, lucrarea Sa fiind terminată, în credință, El încredință totul în mîinile Tatălui Său.

Aceste ultime scene din viața Domnului nostru Isus Hristos ne atrag mai mult spre o totală supunere Lui și ne îndeamnă la o viață mai consacrată.

Și în felul acesta, odată cu razele calde ale soarelui de primăvară, amintirea jertfei mîntuitoare de pe crucea Golgotei, va trezi în inimile noastre energii latente, energii vitalizante și vom putea privi dincolo de crucea Golgotei, de mormîntul sigilat și de garda romană, rostind cu viața și întreaga noastră ființă un bucurios și real : „Hristos a Înviat“.

1 D. Popa

ne sînt descoperite prin pana unor scriitori ai Noului Testament, subtitlul „Timpurile Vechiului Testament”, va conține un număr de texte din Noul Testament :

1. Timpurile Vechiului Testament :

„Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămînța ta și sămînța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcîiul”. Gen. 3, 15.

„Prin credință a adus Abel lui Dumnezeu o jertfă mai bună decît Cain. Prin ea a căpătat el mărțuria că este neprihănit, căci Dumnezeu a primit darurile lui. Și prin ea vorbește el încă, măcar că este mort”. Ebrei 11, 4.

„Dacă Avraam a fost socotit neprihănit prin fapte, are cu ce să se laude, dar nu înaintea lui Dumnezeu. Căci ce zice Scriptura? ‘Avraam a crezut pe Dumnezeu, și aceasta i s-a socotit ca neprihănire’. Înșă, celui ce lucrează, plata cuvenită lui i se socotește nu ca un har, ci ca ceva datorat; pe cînd, celui ce nu lucrează, ci crede în Cel ce socotește pe păcătos neprihănit, credința pe care o are el, îi este socotită ca neprihănire. Tot astfel, și David numește fericit pe omul acela, pe care Dumnezeu, fără fapte, îl socotește neprihănit.

De aceea moștenitori sînt cei ce se fac prin credință, pentru ca să fie prin har, și pentru ca făgduința să fie chezășuită pentru toată sămînța lui Avraam: nu numai pentru sămînța aceea care este sub Lege, ci și pentru sămînța aceea care are credința lui Avraam, tatăl nostru al tuturor”. Rom. 4, 2—8, 16.

„Porunca aceasta pe care i-o dau eu azi, nu este mai pe sus de puterile tale, nici departe de tine. Nu este în cer, ca să zici: ‘Cine se va sui pentru noi în cer și să ne-o aducă, pentru ca s-o auzim și s-o împlinim?’ Nu este nici dincolo de mare, ca să zici: ‘Cine va trece pentru noi dincolo de mare și să ne-o aducă, pentru ca s-o auzim și s-o împlinim?’ Dimpotrivă este foarte aproape de tine, în gura ta și în inima ta,

„PROBLEME DE DOCTRINĂ”

(urmare din pag. 9)

ca s-o împlinești”. Deut. 30, 11-14. (Pavel citează acest pasaj din Deuteronomul, prefăcîndu-l astfel: „Pe cînd iată cum vorbește neprihănirea, pe care o dă credința: Să nu zici în inima ta: ‘Cine se va sui în cer?’ (Să pogoare adică pe Hristos din cer)”. Rom. 20, 6.

„Spală-mă cu desăvirșire de nelegiuirea mea, și curățește-mă de păcatul meu!

Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule, pune în mine un duh nou și statornic!

Dacă ai fi voit jertfe, Ți-aș fi adus; dar Ție nu-Ți plac arderile de tot. Jertfele plăcute lui Dumnezeu sînt un duh zdrobit: Dumnezeule, Tu nu disprețuiești o inimă zdrobită și mîhnită”. Ps. 51, 2.10.16.17.

2. Timpurile Noului Testament :

„Ea va naște un Fiu, și-i vei pune numele Isus, pentru că El va mîntui pe poporul Lui de păcatele sale”. Mat. 1, 21; Marcu 1, 15.

„A doua zi, Ioan a văzut pe Isus venînd la el, și a zis: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!” Ioan, 1, 29; Fapte, 2, 38.

„Voi sînteți fiii prorocilor și ai leagămintului, pe care l-a făcut Dumnezeu cu părinții noștri, cînd a zis lui Avraam: Toate neamuri’le pămîntului vor fi binecuvîntate în sămînța ta’.

În nimeni altul nu este mîntuire: căci nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mîntuiți”. Fapte, 3, 25; 4, 12.

„I-a scos afară, și le-a zis: ‘Domnilor ce trebuie să fac... Pavel și Sila i-au răspuns: ‘Crede în Domnul Isus, și vei fi mîntuit tu și casa ta’. Fapte 16, 30.31.

„Căci mie nu mi-e rușine de Evanghelia lui Hristos; fiindcă ea este puterea lui Dumnezeu pentru mîntuirea fiecăruia care crede: întîi a Iudeului, apoi a Grecului”. Rom. 1, 16.

„Dar acum s-a arătat o neprihănire, pe care o dă Dumnezeu, fără lege — despre ea mărturisesc Legea și prorocii— și anume, neprihănirea dată de Dumnezeu, care vine prin credință în Isus Hristos, pentru toți și peste toți cei ce cred în El. Nu este nici o deosebire”. Rom. 3, 21.22.

„Deci, fiindcă sîntem socotiți neprihăniți, prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos. Lui îi datorăm faptul că, prin credință, am intrat în această stare de har, în care sîntem; și ne bucurăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu”. Rom. 5, 1.2.

„Prin harul lui Dumnezeu sînt ce sînt. Și harul Lui față de mine n-a fost zadarnic; ba încă am lucrat mai mult decît toți: totuși nu eu, ci harul lui Dumnezeu care este în mine”. 1 Cor. 15, 10.

„Dar Dumnezeu, care este bogat în îndurare, pentru dragostea cea mare cu care ne-a iubit, măcar că eram morți în greșelile noastre, ne-a adus la viață împreună cu Hristos (prin har sîntem mîntuiți). El ne-a înviat împreună, și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești, în Hristos Isus, ca să arate în veacurile viitoare nemărginita bogăție a harului Său, în bunătatea Lui față de noi în Hristos Isus. Căci prin har ați fost mîntuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni”. Ef. 2, 4—9.

„Căci harul lui Dumnezeu, care aduce mîntuire pentru toți oamenii, a fost arătat”. Tit. 2, 11.

„Și Duhul și Mireasa zic: ‚Vino!’ Și cine aude să zică: ‚Vino!’ Și celui ce îi este sete,

să vină: cine vrea, să ia apa vieții fără plată!" Apoc. 22, 17.

Iată concluziile la care noi trebuie să ajungem din studierea acestor pasagii despre ascultare de legea cea sfântă a lui Dumnezeu și har, în Noul și Vechiul Testament:

1. În decursul istoriei bisericii, Dumnezeu n-a avut decît o singură regulă pentru aceia care doresc să devină copiii Săi, iar această regulă este ascultarea de poruncile Sale.

2. Nu a existat decît un singur mijloc prin care cei ce cred pot fi curățiți de păcatul neascultării lor și anume, harul și puterea lui Dumnezeu, care ne stă la îndemînă prin credința în Evanghelie.

Cum s-a ajuns la starea de păcătuire? Prin faptul că în grădina Eden, Adam și Eva n-a ascultat de voința lui Dumnezeu, de porunca Sa cea sfântă.

Unde este voința lui Dumnezeu în modul cel mai concis exprimată? În legea Sa cea sfântă, Cele Zece Porunci.

Cum este definit păcatul în Sf. Scriptură? „Oricine face păcat, face și fărădelege; și păcatul este fărădelege". 1 Ioan. 3, 4.

Cîți dintre noi sîntem păcătoși? „Căci toți au păcătuit, și sînt lipsiți de slava lui Dumnezeu". Rom. 3, 23.

Poate păcătosul să îndepărteze vina păcatelor sale din trecut și să fie astfel îndreptățit înaintea lui Dumnezeu printr-o ascultare credincioasă de legea lui Dumnezeu în viitor? „Căci nimeni nu va fi socotit neprihănit înaintea Lui, prin faptele Legii, deoarece prin Lege vine cunoștința deplină a păcatului". Rom. 3, 20.

Care este rolul legii în legătură cu cel vinovat? „pentru că Legea aduce minie; și unde nu este o lege, acolo nu este nici călcare de lege". Rom. 4, 15.

Ce este Evanghelia? Vestea cea bună cum că Domnul

Hristos a venit pentru a-și da viața pentru păcatele noastre și a oferi credincioșilor harul lui Dumnezeu (Mat. 1, 21; 2 Cor. 5, 18—21).

Ce este harul? Favoarea nemeritată a lui Dumnezeu față de credincios, desfășurată pentru salvarea și ocrotirea lui.

Cum ne putem împărtăși de această făgăduită curățire de păcat? Simplu. Prin credința în Domnul Hristos. „Fiindcă atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică". Ioan 3, 16.

Care a fost atitudinea Domnului Hristos față de legea lui Dumnezeu? „vreau să fac voia Ta, Dumnezeule! Și Legea Ta este în fundul inimii mele". Ps. 40, 8.

Cît de evident este deci faptul că nu există nici un conflict între lege și har, între ascultarea de legea cea sfântă a lui Dumnezeu, care este semnul cel adevărat al unui copil al lui Dumnezeu și mîntuirea din păcat prin harul lui Dumnezeu, desfășurat în jertfa ispășitoare a Domnului Hristos. Noi sîntem mîntuiți din păcat, din situația de călcători ai legii, pentru ca să putem duce o viață de ascultare, de păzire a legii. Nici un păcătos nu va intra în ceruri. „Sfinții" care sînt gata, se cunosc prin două caracteristici esențiale:

1. „Țin poruncile lui Dumnezeu";

2. Și „credința lui Isus" (Apoc. 14, 12). Adventiștii caută să-și pregătească inimile lor în vederea mîntuirii prin Isus Hristos și a venirii Acestuia, și susțin faptul că cei ce cred trebuie să „păzească poruncile lui Dumnezeu" și să aibă „credința Domnului Isus". În felul acesta legea și harul sînt combinate. Intrucît „credința Domnului Isus este păstrată, pentru ca noi să putem ține poruncile lui Dumnezeu".

Sinceritatea

„Ferice de omul, care găsește înțelepciunea, și de omul care capătă priceperea". Prov. 3 13.

Domnul Isus, spunea: „Cine caută, găsește!"

Ce căutăm, pentru ce ne străduim, aceea găsim!

Printre alte calități pe cari ar trebui să le căutăm, să le cultivăm, este și sinceritatea. Adică să fim fără minciună, fără înșelătorie și liberi de orice prefăcătorie.

Sinceritatea este o cărămidă sau mai bine zis, o piatră așezată la temelia caracterului nostru.

Formarea caracterului cere străduințe serioase și grele.

Pentru a reuși, este nevoie de un permanent autocontrol, autoeducație și supraveghere.

Se poate să înlănțuiești îndoiele, piedeci, căderi, dar ele trebuie să fie înlăturate, să fie înfrînte.

Orice creștin, îndrumat de luminoasele exemple pe cari le avem din Sfînta Scriptură și din viețile oamenilor, ale celor mai nobile ființe omenești, — nu este numai îndreptățit, ci chiar și obligat să tindă la perfecționare absolută a caracterului.

Educarea caracterului, este în mare măsură, o chestiune de exemplu, căci noi, cu toții, ne lăsăm prinși de caracterul, moravurile, obișnuințele și păreriile celor care ne înconjoară. Bunele principii pot avea o mare înfrîurire, dar frumoasele pilde au una și mai mare, arătîndu-ne instrucția în mișcare, iar înțelepciunea la lucru.

Sfaturile bune și pildele rele, nu fac decît să zidească cu o mină și să dărîme cu cealaltă.

Pilda oricît e ea de mută, este unul din cei mai puternici dascăli din lume. Școala ei este

EXEGET

aceea a vieții practice, unde exemplul se dă prin acțiune, totdeauna, mult mai convingător decât vorba.

Astfel, vedem caracterul părinților reproducându-se în copiii lor, și pildele de dragoste, de disciplină, de muncă, de sinceritate, de stăpânire de sine, pe cari le-au dăruit zi de zi, și-au dat roadele în ei, mai curînd sau mai tîrziu.

Omul nu trebuie să tindă numai spre a fi cel mai inteligent, ci cel mai virtuos, nu cel mai puternic și influent, ci cel mai iubitor de adevăr, de sinceritate și de cinste.

Un cuget bun și o faptă bună își vor da roadele, chiar dacă noi nu vom fi de față ca să ne bucurăm, și tot așa și cu cele rele.

Oricît de mică și necunoscută ar fi viața noastră, putem să fim siguri, că oricum și oricînd, pilda noastră va produce un efect bun sau rău. Viața omului, chiar din această lume, ia parte întru cîntăva la veșnicie.

Faptele oricărui om, nu dispar cu desăvîrșire: trupul lui se poate risipi în pulbere, dar faptele lui, influența lui, bună sau rea, își poartă mai departe roadele, înriurînd pe cei cari ne-au cunoscut.

„Fiii mei, să nu iubim cu vorba, numai din gură, ci cu fapta și cu adevărul“. 1 Ioan 3, 18.

O viață bine întrebuințată, cinstea unui caracter cu grijă păstrat, e cea mai grăitoare lecție de virtute și cea mai aspră dojană a viciului. Fii sincer față de tine însuși și atunci, cum noaptea vine după zi, așa nu vei putea fi falș nici față de alții.

Cine n-a învățat în aspra școală a realității pămîntești, să-și jertfească fără milă, capriciile personale, dorințele și închipuirile, acela, nici în lucrurile cerești nu va fi un slujitor smerit al adevărului, — ci — dimpotrivă, plăsmuirile și înclinările lui personale, vor înăbuși mărturia experienței spirituale cu Dumnezeu.

Cinstea, față de realitatea adevărată, este, pentru dezbrăcarea de sine a omului, de a-

ceeași însemnătate ca și cinstea față de Dumnezeu.

Caracterul se formează într-o serie de împrejurări neînsemnate, cari se află mai mult, sau mai puțin sub controlul omului.

Nu trece o zi, fără să ai de învățat ceva, — fie în bine fie în rău. Nu există nici o acțiune, care să nu tragă după sine o serie de urmări.

„În viața mea, spunea Ruskin, n-a existat nebulie sau greșeală, care să nu se fi ridicat împotriva mea, răpindu-mi bucurii, prejudiciind bunurilor, vederilor și judecății mele; dar fiecare strădanie, gesturile cele mai neînsemnate de bunătațe și dreptate, îmi sînt astăzi de folos și de ajutor“.

Caracterul se manifestă în purtarea condusă de principii statornice, dreptate, sinceritate și inteligență practică.

În forma sa perfectă, sinceritatea este voința unitară care se manifestă sub influența religiei, moralei și gîndirii. Omul își va alege după o matură chibzuință calea ce o urmează perseverent, punînd datoria înaintea formalismului și conștiința curată, mai presus de lauda lumii.

„Fără sinceritate nu faci nimic. Oricît vei fi de iscusit și de șiret, oricît vei ști să ticluiești și să sulimenești minciuna — ea rămîne tot minciună. Vei înșela pe un om, o generație, două, dar pe Dumnezeu, pe El, nu-L vei înșela“. Al. Vlahuță.

„Ferice de omul, în Duhul căruia nu este viclenie“. Ps. 32, 2.

„Sinceritate! Vai! Nu e nimic mai delicat pe lume, nimic mai volatil, ca Duhul acesta sfînt al sincerității. Sfînt în adevăr, și prin izvoru-i curat, ca și prin puterea lui dumnezeiască“. Al. Vlahuță.

„Sinceritatea nu cere să ne trădăm pe noi înșine. Altc ceva e a minți cugetul tău, altceva a tăcea. Nu trebuie să spunem tot ce știm, tot ce gîndim. Ar fi ceva rău. Dar ceea ce spunem, să fie așa cum gîndim, sau este în realitate. Să nu înflorim, să nu degenerăm. Altfel ar fi răutate“. Montaigne.

„Fericiți cei cu inima curată, căci ei vor vedea pe Dumnezeu“. Matei 5, 8.

Sinceritatea e în cea mai strînsă legătură cu caracterul; în cele mai multe cazuri, minciuna vine din frica de oameni și de aceea duce la slăbiciunea voinței și la fătărnicie.

Astăzi tratăm nesinceritatea ușor de tot; mințim din politeț, la o încurcătură, din compătimire, din prietenie, de frica de alții, din dorul de fală.

Ia seama la tine însuși cît de neîngrijită ți-i vorba, cîm abia mai poți istorisi ceva, fără să umfli, să falsifici, sau să măsluiești. Și pentru ce? Numai spre a distra pe alții, sau spre a le impune, ori spre a stîrni buna dispoziție și rîsul.

Urmările nesincerității se vor dovedi prin roadele culese. Ele vor fi acelea care ne vor caracteriza viața, o viață foloșitoare sau ratată nu numai pentru cer, dar cu atît mai mult în societatea în care trăim.

„Fii cu luare aminte asupra ta însuși și asupra învățaturii pe care o dai altora; stăruiește în aceste lucruri, căci dacă vei face așa, te vei mîntui pe tine însuși și pe cei ce te ascultă“. 1 Tim. 4, 16.

„Iar tu, om al lui Dumnezeu, fugi de aceste lucruri, și caută neprihănirea, evlavia, credința, dragostea, răbdarea și blîndețea“. 1 Tim. 6, 11.

„Toți greșim în multe feluri. Dacă nu greșește cineva în vorbire, este un om desăvîrșit, și poate să-și țină în frîu tot trupul“.

„Din aceeași gură iese și binecuvîntarea și blestemul! Nu trebuie să fie așa, frații mei! Oare din aceeași vîină a izvorului țîșnește și apă dulce și apă amară? Iacob 4, 10. 11.

Am fost chemați, ca prin toată comportarea noastră, prin tot ce rostim și facem, să fim o binecuvîntare pentru societatea în care trăim și să rămînem o binecuvîntare.

A. Bălan

Mărturisirea

„Cine își ascunde fărâdelegile, nu propășește, dar cine le mărturisește și se lasă de ele capătă îndurare“. Prov. 28, 13

Condițiile prin care Dumnezeu acordă îndurarea Sa sînt simple, drepte și raționale. Domnul nu cere din partea noastră lucruri greoaie în schimbul iertării păcatelor noastre. Nici nu este nevoie să se facă pelerinajii lungi și oboșitoare, sau să se supună unor penitențe dureroase pentru a dobîndi simpatia Dumnezeului cerului, sau spre a-și expia păcatele; cel care-și mărturisește și părăsește păcatele capătă îndurare.

„Mărturisiți-vă unii altora păcatele, și rugați-vă unii pentru alții, ca să fiți vindecați“, spune apostolul. Iacob 5,16. Mărturisiți-vă păcatele lui Dumnezeu care singur poate să le ierte, și mărturisiți-vă unii altora durerile ce vi le-ați pricinuit. Dacă ați batjocorit pe prietenul sau pe aproapele vostru, datoria voastră este de a vă recunoaște răul ce l-ați făcut, și lor le revine aceea de a vă ierta. De asemenea trebuie să căutați iertarea din partea lui Dumnezeu, deoarece fratele pe care l-ați rănit este al lui Dumnezeu, și făcîndu-i un rău, ați păcătuit față de Creatorul și Răscumpărătorul lui. Cazul este adus înaintea singurului adevărat Mijlocitor, Marele nostru Preot „care în toate lucrurile a fost ispitit

ca și noi, dar fără păcat“ (Ebrei 4,15), care simte cu nedesăvîrșirile noastre, și care este în același timp gata să ne curețe de orice nelegiuire.

Cel care niciodată nu a căutat iertarea nu poate să fi găsit pacea lui Dumnezeu. Singurul motiv pentru care nu dobîndește iertarea păcatelor sale din trecut, este fiindcă nu vrea să se umilească, nici să se conformeze condițiilor Cuvîntului Adevărului. În privința aceasta sînt date îndrumări precise. Mărturisirea păcatelor, trebuie făcută sincer și din toată inima. Nu trebuie făcută cu indiferență, nici smulsă de la persoane cari n-au înțeles să aibă oroare de păcat. Mărturisirea care este revărsarea unui suflet mișcat de harul lui Dumnezeu, indiscutabil, dă loc infinitei îndurări a lui Dumnezeu. Psalmistul se exprimă în următoarele cuvinte: „Domnul este aproape de cei cu inima înfrîntă, și

mîntuiește pe cei cu duhul zdrobit“. Ps. 34, 18.

O mărturisire adevărată este totdeauna precisă și recunoaște păcate anumite. Aceste păcate pot fi de așa natură încît să nu poată fi mărturisite decît numai lui Dumnezeu; vor fi nedreptăți ce trebuie mărturisite anumitor persoane în particular; sau încă, ele poate să fi fost publice și cer o mărturisire publică. Însă orice mărturisire trebuie să fie precisă și directă, și trebuie recunoscute toate păcatele de care s-a făcut vinovat.

O mărturisire nu va fi niciodată primită de Dumnezeu, dacă nu este însoțită de o căință sinceră și de o schimbare. Trebuie să fie însoțită de o totală schimbare a vieții; trebuie ca tot ce nu este plăcut lui Dumnezeu să fie dat la o parte. Aceasta va fi urmarea firească a realei dureri din pricina păcatului. Sarcina ce ne revine este descoperită în mod

clar : „Spălați-vă deci și curățiți-vă ! Luați dinaintea ochilor Mei faptele rele pe cari le-ați făcut ! Încetați să mai faceți răul ! Învățați-vă să faceți binele, căutați dreptatea, ocrotiți pe cel asuprit, faceți dreptate orfanului, apărați pe văduvă“. Isa, 1,16.17. „Dacă cel rău dă înapoi zălogul, întoarce ce a răpit, urmează învățăturile cari dau viața, și nu săvârșește nici o nelegiuire, va trăi negreșit, și nu va muri“. Ezech. 33,15. Vorbind despre lucrarea pocăinței, apostolul Pavel se exprimă astfel : „Căci, uite, tocmai întruștarea aceasta a voastră după voia lui Dumnezeu, ce frământare a trezit în voi ! Și ce cuvinte de dezvinovățire ! Ce minie ! Ce frică ! Ce dorință aprinsă ! Ce rîvnă ! Ce pedeapsă ! În toate voi ați arătat că sînteți curați în privința aceasta“. 2 Cor. 7,11.

De îndată ce păcatul a nimicim simțul moral, păcătosul nu mai discerne greșelile sale și nu-și dă seama de enormitatea răului pe care l-a săvârșit ; dacă nu se lasă sub lucrarea Spiritului Sfînt, el zace într-o orbire cu privire la păcatele sale. Mărturisirile lui nu sînt sincere și din convingere. De fiecare dată cînd își mărturisește o greșală, el se grăbește a o face urmată de unele scuze, declarînd că dacă n-ar fi fost anumite împrejurări deosebite, el niciodată nu s-ar fi făcut vinovat de faptele de cari este învinuit.

Cînd Adam și Eva mîncară din fructul oprit, ei se umplură de simțiminte de rușine și groază. Primul lor gînd fu să știe cum să-și scuze păcatul și să scape de înfricoșătoarea sentință de moarte. Cînd Dumnezeu Se interesă cu privire la păcatul lor, Adam, în răspunsul său, voi să facă să cadă vina în parte pe tovarășa lui și în parte pe Dumnezeu. „Femeia pe care mi-ai dat-o ca să fie lîngă mine, ea mi-a dat din pom și am mîncat. Femeia, la rîndul ei, aruncă toată vina pe șarpe, zicînd : „Șarpele m-a amăgit, și am mîncat din pom“. Gen. 3,12.13. De ce ai creat

șarpele ? De ce ai îngăduit să pătrundă în Eden ? Acestea erau întrebările cuprinse în scuza adusă de femeie ; ele nu urmăreau nimic altceva decît de a face să cadă asupra lui Dumnezeu toată răspunderea căderii. Mania dorinței de a-și scuza relele săvîrșite a luat naștere cu tatăl minciunii și ea se întilnește la toți fiii și toate fiicele lui Adam. Asemenea mărturisiri nu sînt inspirate de Dunul lui Dumnezeu și nu vor fi bine plătute. Exemplele de adevărate mărturisiri pe cari ni le procură Biblia nu cuprind nici un cuvînt care să tindă la scuzarea sau umbrirea greșelii, sau la îndreptățirea celui ce a săvîrșit o nedreptate. Adevărata pocăință mină pe păcătos să se împovăreze singur cu urmările nelegiuirii sale, și s-o recunoască tară înșelare și fără ipocrizie. Ca și vameșul, cel care este convins de păcat nu va încerca cituși de puțin să ridice ochii spre cer în vreme ce spune : „Dumnezeule, ai milă de mine, pacatosul“. Luca 18,13. Cei cari nu-și recunosc vinovăția, nu vor fi îndreptățiți ; căci Isus nu va înfățișa meritele singelui Său decît în favoarea suletelor pocăite.

Pavel nu căuta cituși de puțin să se îndreptățească ; el își înfățișează păcatul în culorile cele mai vii, nefăcînd nici cea mai slabă încercare spre a-și micșora vinovăția. „Am aruncat în temniță pe mulți sfinți, căci am primit puterea aceasta de la preoții cei mai de seamă ; și, cînd erau osîndiți la moarte, îmi dădeam și eu votul împotriva lor. I-am pedepsit adesea în toate sinagogile și îmi dădeam toată sîlînța ca să-i fac să hulească. În pornirea mea nebună împotriva lor, îi prigoneam pînă și în cetățile străine“. Fapte 26,10.11. El nu ezita a spune că Isus Hristos a venit în lume spre a mîntui pe păcătoși, dintre care el se prezenta ca cel dintîi.

Inima umilită și zdrobită, supusă de o căință adevărată, va înțelege pînă la un anumit punct iubirea lui Dumnezeu și prețul de la Golgota ; și cum un

fiu își face mărturisirea către un tată iubitor, la fel credinciosul își va putea aduce toate păcatele înaintea lui Dumnezeu ; căci este scris : „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire. 1 Ioan 1,9.

V. FLORESCU.

(Urmare de la pag. 6)

litate bună, să aibă inclinații vesele și purtare amabilă. Scrieți în mîntea lor fragedă că Dumnezeu nu dorește ca noi să trăim numai ca să împlinim dorințele noastre de acum, cît pentru binele cel mai de pe urmă. Învățați-i că lăsarea în voia ispitei dovedește slăbiciune și decădere ; iar împotrivirea față de ele dovedește noblețe și bărbăție. Învățăturile acestea vor fi ca sămînța semănată în pămînt bun și vor aduce fructe care vor înveseli inima voastră.

Mai presus decît orice altceva, părinții trebuie să impresoare pe copiii lor cu o atmosferă de veselie, curtoazie și dragoste. Un cămin unde locuiește dragostea, unde aceasta este exprimată în priviri, în cuvinte și în fapte, este un loc unde îngerii lui Dumnezeu sînt plăcere să-și manifeste prezența.

Părinți lăsați ca razele iubirii, bucuriei și mulțumirii fericite să pătrundă în inimile voastre și faceți ca influența lor plăcută și îmbucurătoare să străbată căminul vostru. Dați dovadă de un spirit amabil și îngăduitor și încurajați aceeași purtare și din partea copiilor voștri, cultivînd toate însușirile care vor lumina viața de cămin. Atmosfera creată în felul acesta va fi pentru copiii ceea ce aerul și lumina soarelui sînt pentru plante, dînd sănătate și putere minții și corpului.

Atunci părinții vor putea spune în ziua răscumpărării : „Iată eu și copiii pe care mi i-a dăruit Domnul...“

C. Alexe

CREDESCIOȘIE

ÎN MÎNUIREA FONDURILOR BISERICII

Iată cum trebuie să fim pri-viți: ca niște slujitori ai lui Hristos și ca niște ispravnici ai tainelor lui Dumnezeu. Incolo ce se cere de la ispravnici, este ca fiecare să fie găsit credincios în lucrul încredințat lui. „Cine este credincios în cele mai mici lucruri, este credincios și în cele mari; și cine este nedrept în cele mai mici lucruri, este nedrept și în cele mari”. 1 Cor. 4, 1. 2; Luca 16, 10.

Orice credincios din Biserica lui Dumnezeu este un econom al bunurilor încredințate lui de Dumnezeu.

Prin îndatoririle ce decurg din serviciul de econom, avem îndatoriri atât față de Dumnezeu, cât și față de oameni. Fiecare ființă umană este îndatorată iubirii Mîntuitorului pentru toate datoriile vieții: hrană, îmbrăcăminte și adăpost, corp, suflet, spirit; totul este răscum-părat prin sîngele Său. Și prin datoria de mulțumire și slujire ce se naște din aceasta, Hristos ne-a unit cu semenii noștri. El ne invită: „Slujiți-vă unii al-tora în dragoste”.

Ispravnic înseamnă administrator sau responsabil. Ispravnicia sau administrația include atât domeniul spiritual și doctrinal, cât și pe cel patrimonial și financiar.

Creștinismul practic cere ca să se discute și chestiunea banilor. Deseori aceasta este acicul doveditor al mărturisirii noastre. Poate presupunem că Domnul Hristos și-ar fi mărginit vorbirile sale la credință, speranță și iubire. Pentru mulți este surprinzător să afle cât de mult a avut Isus de zis despre folosirea cea dreaptă sau cea

greșită a banilor sau a ispravniciei. Aceasta a fost tema celor mai multe din cuvîntările și parabolele Sale. La fiecare șase versete din Evangheliile lui Matei, Marcu și Luca se găsește unul care vorbește despre bani și ni se spune că dintre cele douăzeci și nouă de parabole, șaptesprezece se ocupă de această chestiune. Referințe cu privire la administrarea bunurilor strălucesc prin Biblie de la Geneza pînă la Apocalips, fiind înșirate ca o adevărată cale a laptelui de-a lungul paginilor ei, în număr de 1565.

„În toate lucrurile, omul este un administrator. Există o slujbă de administrare a vieții, a sănătății, a puterii fizice și mintale, a timpului, a educației, precum și a ocaziei de a face binele. Orice dar al lui Dumnezeu și orice binecuvîntare pe care El o acordă, cere administrare. Administrarea banilor este numai un domeniu al ispravniciei mai mari, la care a fost chemat omul ca ființă rațională și spirituală. A ignora răspunderile pe care le implică slujba lor de administratori, înseamnă de fapt a repudia învățăturile și autoritatea Cuvîntului lui Dumnezeu, a disprețui privilegiile cele înalte ale copiilor lui Dumnezeu și a tăgădui dreptul lui Hristos ca Mîntuitor”.

Ce se cere de la ispravnici este ca fiecare să fie găsit credincios. Dacă cinstea este un principiu esențial în problemele

vieții, nu trebuie oare să recunoaștem obligațiile noastre față de Dumnezeu?

În afară de tezaurul adevărului, Biserica lui Dumnezeu posedă și bunuri și mijloace care constituie patrimoniul ei, necesare pentru îndeplinirea în bune condițiuni a activității ei. Cînd lucrăm cu aceste bunuri trebuie să cerem înțelepciune de la Dumnezeu pentru ca să nu folosim drepturile sfinte pentru proslăvirea de noi înșine. A ne însuși și a folosi rău ceea ce Dumnezeu ne-a încredințat nouă nu este mai puțin un păcat și un rău decît dacă un casier își însușește fonduri încredințate lui pentru propriul său folos, și, ca și în parabola cu talanții, ziua socotelii va da la lumină tot ceea ce s-a făptuit la întuneric.

De la ispravnici, de la administratori, se cere ca ei să fie credincioși, adică să respecte cu grijă și să apere cu zel sfînt rînduielele statornice în Biserica, în acord cu rînduielele generale ale țării noastre, pentru administrarea fondurilor Bisericii cu corectitudine și cinste.

În mărturisirea de credință a Cultului nostru la art. 12 citim: „Acoperirea cheltuielilor pentru întreținerea Cultului și a instituțiilor lui se face din contribuții benevole ale credincioșilor potrivit cu învățătura Sfintelor Scripturi...” „Planul arătat în Evanghelie pentru susținerea lucrării lui Dumnezeu, este acela al zecimilor și

darurilor. Chiar de la începuturile ei Biserica A.Z.S. a urmat acest plan biblic pentru finanțarea lucrării ei. Ca urmare, lucrarea aceasta a primit binecuvântarea lui Dumnezeu“.

Este o chestiune de foarte mare importanță, umblarea cu banii, pentru ca ei să nu fie o piedică, ci un ajutor în activitatea noastră. „Acelora care au întrebuițat rău mijloacele consacrate lui Dumnezeu, li se va cere socoteală de isprăvnicia lor. Unii, din iubire de cîștig, pun mîna cu lăcomie pe mijloace. Alții nu au o conștiință trează; ea s-a vestejit prin cultivarea îndelungată a egoismului. Ei privesc lucrurile sfinte și veșnice dintr-un punct de vedere josnic. Prin umblarea îndelungată pe o cale rea, sensibilitățile lor morale sînt ca și paralizate. Pare cu neputință a le mai ridica iarăși concepțiile și sentimentele lor la acea treaptă înaltă care ne este arătată lămurit în Cuvîntul lui Dumnezeu. Dacă nu va avea loc o transformare radicală, prin înnoirea minții, această clasă de credincioși nu va găsi nici un loc în cer. Aceia cari au umblat pe o cale egoistă și rea, care n-au privit ca sfînt tezaurul Domnului, nu pot aprecia curăția și sfințenia lucrurilor sfinte din împărăția lui Dumnezeu, sau valoarea bogăției slavei, răsplătirea veșnică rezervată pentru credincioși. Iubirea de sine și interesele egoiste le-au

desfigurat atît de mult caracterul, încît ei nu pot deosebi lucrurile sfinte și veșnice de cele de rînd. Lucrarea lui Dumnezeu și tezaurul Său, nu sînt mai sfinte pentru ei decît afacerile personale“.

Un avertisment teribil prin efectele sale ne oferă cazul lui Acan. Dacă atunci cînd Acan a păcătuit, ar fi fost întrebare dacă dorește să aducă blestem și moarte în tabăra lui Izrael, el ar fi răspuns: „Nu, nu! Servul tău este un ciine ca să facă această nelegiuire?“ Dar el a permis ca ispita să se unească cu lăcomia lui și cînd a venit ocazia, el a mers după planul inimii lui. Tot așa unii dintre credincioși sînt duși pe nesimțite să întristeze spiritul lui Dumnezeu, să înșele pe aproapele și să aducă disgrăția lui Dumnezeu asupra bisericii.

Slujitorul Evagheliei trebuie să fie exemplu și să învețe pe credincioși a privi zecimea ca un lucru sfînt. El nu trebuie să gîndească că o poate reține sau întrebuița după aprecierea sa, pentru că este pastor. Zecimea nu-i aparține lui. El nu trebuie să se încumete a dispune de ceva ce nu este al lui. Asemenea bani trebuiesc depuși în tezaurul destinat lui Dumnezeu și să fie păstrați cu sfințenie pentru serviciul Său. Dumnezeu cere slujitorilor Săi, să-și pună influența lor pentru respectarea întocmirilor Sale. El a făcut cunoscut planul Său și

toți aceia cari vor să lucreze împreună cu El, trebuie să aducă acest plan la îndeplinire, în loc să caute a-l modifica.

„Hristos nu incuviințează întrebuițarea cu risipă sau neglijență a mijloacelor. Învățătura dată de El cu privire la economie: „Strîngeți fărîmiturile, care au rămas ca să nu se piardă nimic“ este obligatorie pentru toți urmașii săi“.

Cercetînd cu atenție problema strîngerii contribuțiilor benevole pentru Cult, a circuitului lor precum și a întrebuițării potrivit principiilor sfinte pe care Biserica Domnului le-a avut de la întemeierea ei, în fiecare Comunitate se aplică rînduiele stabilite de către conducerea Uniunii.

Este necesar să reamintim că toate darurile și contribuțiile care Se aduc Domnului sînt benevole și se aduc numai în locașul de cult, așa cum ne recomandă Cuvîntul Său care zice: „Ci să-L căutați în locașul Lui, să mergeți la locul pe care-l va alege Domnul Dumnezeu vostru... ca să-și așeze acolo Numele Lui. Acolo să vă aduceți darurile voastre, arderile voastre de tot, zeciuielele voastre, darurile aduse ca împlinire a unei juruințe, darurile de bună voie“. „Aduceți însă la Casa vîstieriei, toate zeciuielele ca să fie hrană în Casa Mea“. „Fiecare să dea după cum a hotărît în inima lui: nu cu părere de rău sau de silă, căci pe cine dă cu bucurie îl iubește Dumnezeu“. Deut. 12, 5—6; Mal. 3, 10; 2 Cor. 9, 7.

De asemenea să luăm seama la această recomandare: „Nici o Conferință, Comunitate sau instituție, dacă nu a cerut sfat special și nu s-au luat măsuri în privința aceasta, nu trebuie să plănuiască vre-o lucrare care să ceară solicitare de fonduri în afară de teritoriul ei și chiar și solicitările pe propriul ei teritoriu să fie în armonie cu planurile locale ale Uniunii“.

Pentru a apăra Conferințele de orice solicitări frauduloase, se recomandă să nu se dea nicio permisiune pentru strîngerea de fonduri în public sau particu-

lar, fără o hotărîre a conduce-rii Cultului. Toate fondurile date de credincioși trebuie să fie primite și trimise mai de-parte pe căile obișnuite ale Comunității. „Căile obișnuite ale Comunității“ sînt arătate în următoarele rînduiei:

Contribuțiile benevole se string în continuare înaintea serviciului divin de predică din Sabat dimineața, iar aceea a darurilor Școlii de Sabat, după repetiția Studiului Biblic al Școlii de Sabat.

După strîngerea sumelor, acestea vor fi prezentate la amvon pentru a se înălța o rugăciune de mulțumire și consacrare.

De îndată ce s-a terminat serviciul divin respectiv, Comitetul financiar format din trei persoane, însoțit de fratele Pastor cînd este prezent, iar în lipsa acestuia de fratele prezbiter, vor ridica darurile de la amvon și vor proceda, în incinta casei de rugăciune, la numărarea lor înainte de a părăsi sala de cult. Comitetul financiar completează procesul verbal și predă sumele diaconului administrativ, care la rîndul lui emite o chitanță pentru suma primită, după care se îngrijește să o depună în termen de trei zile la CEC în contul curent al Comunității de oraș și reședință de raion, sau pe Libret în Comunitățile din mediul rural. Comitetul financiar va respecta dorința exprimată a dăruitorului de a trece darul său pentru întreținerea Comunității sau pentru Conferință.

Registrul de evidență a gestiunii Comunității va fi păstrat cu grijă avînd înregistrările la zi. În acest registru se vor înregistra pe baza proceselor verbale, cum și a chitanței eliberată de diaconul administrativ toate sumele intrate, defalcate pe cele două rubrici: Conferință și Comunitate.

Conferințele se îngrijesc din timp ca pentru fiecare Comunitate să fie întocmit un buget în care să se prevadă cheltuielile de reparații, încălzit, iluminat, apă-canal, curățenie, procurare obiecte de inventar,

cheltuieli pentru Sfînta Cină, taxe poștale, etc. ale Comunității respective pentru anul în curs. Aceste bugete sînt centralizate la Conferință, executarea lor fiind supravegheată de către Conferință.

Casa de rugăciune va fi menținută totdeauna în bună stare. Temelia, acoperișul și zugrăveala să fie sub observație atentă, așa fel ca să poată fi păstrate în cea mai perfectă stare. Aceeași grijă trebuie avută pentru mobilierul Comunității precum și pentru împrejmuire și spațiile verzi existente. Comitetul Comunității, prin diaconi, se îngrijește în permanență de reparațiile și de toate celelalte lucrări de întreținere, iar Pastorul va avea răspunderea directă ca angajat al Conferinței.

Dotarea cu mobilier corespunzător a locașului de închinare precum și a păstrării mobilierului existent, este de asemenea o datorie sfîntă a credincioșilor.

Comitetul de întreținere, sub îndrumarea Comitetului Comunității și a fratelui Pastor, se va îngriji de menținerea în bună stare a mobilierului existent. De asemeni se va îngriji de repararea scaunelor, a cizinelor, a ușilor, ferestrelor, ca locașul de Cult să fie la înălți-

mea rolului pe care-l îndeplinește. Se vor procura obiectele necesare pentru serviciul Sfîntei Cine (lighiane, prosoape, fețe de masă, tăvi cu păhărele, căni de sticlă, etc.) pentru ca acest serviciu solemn să se desfășoare și din acest punct de vedere în mod corespunzător.

Toate registrele de evidență precum și actele începînd de la Comunitate și pînă la Uniunea de Conferințe, sînt supuse controlului unor revizori numiți special pentru acest lucru. Revizia contabilă se face odată pe an sau oricîte ori este nevoie, cei însărcinați cu aceasta observînd să fie respectate toate aceste rînduiei.

Procedînd în felul acesta, fiecare va contribui la păstrarea ordinii și a rînduiei așa cum se cuvine în toate bisericile sfîntilor, va dovedi practic isprăvnicia și va face cinste bisericii și în mod nemijlocit va onora pe Dumnezeu.

Ca urmare, binecuvîntarea dăruitorului este oferită și ispravnicului credincios atît în lucrurile mici, cît și în cele mari: „Bine, rob bun și credincios; ai fost credincios peste puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpînului tău“. Mat. 25, 21.

N. Dumitrescu

Iuda Iscarioteanul

*Cînd l-ai vîndut pe Cel ce
este*

Fără sfîrșit și început,

*Nu l-ai vîndut pe Domnul,
Iudo,*

Ci doar pe tine te-ai vîndut.

Zaraf în inimă și minte,

Pentru arginți tu l-ai trădat,

Și-nflegîndu-ți făr'delega,

Tu de un pom te-ai spînzurat.

Iubirea cea fără de seamăn,

Cum n-a fost alta pe pămînt,

A fost pe cruce răstîgnită,

Să nască Nou Așezămînt.

La temelie stă și astăzi,

Trădarea ta, iubirea Lui,

Și-așa vor fi nedespărțite,

Pîn-la sfîrșitul veacului.

A. V.

NEMURIREA CONDIȚIONATĂ ȘI SUSȚINĂTORII EI!

În numărul din mai-iunie 1966, al revistei noastre, am prezentat câteva gânduri în legătură cu problema nemuririi condiționate, sau de la natură a celor credincioși, problemă viu disputată în rîndurile teologilor.

Am prezentat atunci figurile a două proeminente personalități din Evul Mediu, filozoful arab Averröes (1126—1198) și renumitul rabin — Moses Ben Maimonide (1131—1204), care au susținut cu toată convingerea și autoritatea lor, nemurirea condiționată.

De fapt, începînd din secolul al VI-lea, concepția nemuririi de la natură a sufletului, concepție aparținînd lui Tertulian și Fericitul Augustin de Hipo, a devenit o idee predominantă în lumea creștină și în mod deosebit, în lumea creștină din Apus. Cu toate acestea doctrina și învățătura nemuririi condiționate a fost păstrată, și lumina ei a strălucit totdeauna. Biserica Adventă continuă linia aceasta Evanghelică, crezînd și susținînd în nemurirea condiționată a celor ce cred, în contrast cu nemurirea de la natură a sufletului, care așa cum am văzut a constituit obiect de dispute teologice în decursul vremurilor. Tăcerea impusă de Evul Mediu sau întunecos, a fost spartă de voci lucide și pătrunse de spiritul adevărului, luînd poziție față de abuzurile despotismului atît în viața socială cît și în materie de dogmă.

Sofronius (560—638) învățatul călugăr din Damasc, Patriarh de Ierusalim (634) și conducător religios al Ierusalimului în momentul căderii acestuia sub Musulmanii Saraceni (637); Averröes, Maimonides, Episcopul grec Nicolae, numit și cel mai mare teologian al timpului său; Nachmanides (1195—1270), doctor și rabin din Spania; Abravanel sau Abarbanel (1487—1508), Manase ben Israel (1604—1675) și alții, au susținut atît oral cît și în scris, nemurirea condiționată. În felul acesta există o strînsă înrudire în ce privește această credință, această convingere religioasă, între unii învățați iudei, arabi și creștini, ce au trăit în Evul Mediu.

În continuarea descifrării paginelor de istorie bisericască, în legătură cu nemurirea condiționată și susținătorii ei, vom urmări în scurt pozițiile Valdenzilor Piemontezi.

Valdenzii medievali, locuind de veacuri în Alpii Piemontezi din Nordul Italiei, erau descendenți spirituali ai primilor creștini ce se conformau în totul Evangheliei și au fost precursori ai reformațiunii Protestante din secolul al șaisprezecelea.

Din generație în generație, ei porneau din văile retrase ale Alpilor natali, ca păstrători și purtători ai adevărului pur evanghelic, pînă în cele mai depărtate țări Europene.

Ei au fost cunoscuți sub diferite nume: Vaudois, Piemontezi, Leoniești, Catari, Umilii,

Henricieni, Arnoldiști, Petrabusieni, Apostolici sau simplu „Frații“. De obicei ei luau numele localităților unde locuiau, sau a unor caracteristici ce le erau proprii, iar uneori numele conducătorului Valdenz dintr-o anumită regiune.

Valdenzii Italiani au existat cu mult înaintea Valdenzilor Francezi a lui Peter Waldo și au trăit totdeauna independenți de Roma. Ei pretindeau a constitui legătura spirituală ce unea Protestantismul cu Prima Biserică, mergînd înapoi pînă în timpurile lui Silvestru și Constantin.

Vechimea lor se poate stabili : a) prin admiterea existenței lor de către cei mai înverșunați inamici ai lor — catolicii, b) prin susținerile celor mai iluștri și învățați conducători ai lor, cum și c) prin mărturia primilor Reformatori Protestanți. În mod cert, ei erau nonconformiștii din nordul Italiei, din secolele IV—XIV, și chiar mai tîrziu. Din generație în generație „lumina doctrinei lor“ s-a păstrat și a fost transmisă mai departe. Iată ce citim într-o istorie a timpului — „Astfel în văile Piemontului — „Astfel în văile Piemontului, Claudiu, arhiepiscop de Turin dădu lumina doctrinei și învățături discipolilor săi, iar aceștia, la rîndu-le, generațiilor ce au urmat în al IX-lea și al X-lea secol ; în o altă parte a lumii, Bertam lui Berengarius, Berengarius lui Peter Brus, Peter Brus lui Peter Waldo, Peter Waldo lui Dulcinus, Dulcinus lui Gandune și Marilus, iar a-

ceștia lui Wyclif, Hus și Ieronim de Praga, iar Taboriții, învățații acestora, lui Luther și Calvin“ (Samuel Morland — 1658).

Totdeauna Valdenzii au susținut că sînt continuatorii adevăratei biserici, păstrînd adevărul cel pur, avînd o organizație bisericească bine întărită. De asemenea ei susțineau faptul că au exercitat o hotărîtă influență asupra credinței evanghelice a lui Wyclif, Huss, (care a și vizitat văile Piemonteze și Comunitățile lor), și Luther, fapt ce este stabilit de istorie.

Denunțînd corupția Romei, ei au pătruns nu numai în Italia, ci și în Austria, Elveția, Franța, Germania, Ungaria, Polonia, Moravia și Boemia. Ca medici, negustori de pietre prețioase, ei pătrundeau în rîndurile claselor înalte. Dar centrul vieții lor, leagănul Valdenz, continua să fie îndrăgitele văi Piemonteze. Ei scoteau totdeauna în evidență contrastul dintre biserică și doctrina cea adevărată și falsă. Ei nu admiteau purgatoriul, rugăciunile pentru cei morți, nu aveau cultul sfinților și nu admiteau nici doctrina referitoare la nemurirea de la natură a omului.

Cum era și de așteptat, faptul că denunțau în public depărtarea de la credința primară și condamnau inchiziția Romano-Catolică, lucrul acesta a făcut inevitabilă îndreptarea acestei armate religioase de represiune „împotriva ereticilor“, împotriva lor. De fapt, Roma a căutat să-și șteargă de pe suprafața pămîntului prin valuri de persecuție. Dar în ciuda acestora, regula credinței lor a rămas ca totdeauna Scripturile Vechiului și Noului Testament, excluzînd adăugirile apocrife. Ei erau foarte buni cunoscători ai Sf. Scripturi, la care ei făceau totdeauna apel.

Așa cum am arătat mai sus, ei nu admiteau purgatoriul, nu invocau mijlocirea sfinților și nici nu adresau rugăciuni pentru cei morți. De asemenea în diferite grupe, doctrina conștienței în moarte (nemurirea

de la natură a sufletului), nu avea nici un loc. Deși nu păstrată de toți, totuși printre ei erau unii care considerau moartea, un somn și nemurirea ca fiind dată credincioșilor la învierea din morți. Dar problema majoră, împotriva căreia toți erau uniți, era dogma papală a purgatoriului și tot ceea ce urma acceptării acestei dogme.

Inceputurile Valdenze: În decursul primelor secole ale erei creștine, arhidioceza de Milan, situată în mijlocul Lombardiei, la poalele Alpilor Catiene și care se întindea spre vest cuprinzînd munții și văile Piemonteze, era tot atît de importantă, cum era Roma în sud, fiind independentă de controlul acesteia. Începînd cu Episcopul Ambrozie, arhidioceza de Milan a devenit paradisul celor ce căutau să păstreze puritatea credinței și a închinării.

Dar se începu lupta pentru supremație ce dură pînă în secolul al unsprezecelea, cînd Milanul fu nevoit să capituleze în fața Romei, dar lucrul acesta nu fără vărsare de sînge, timp în care mulți dintre locuitorii cîmpiei își găsiră refugiul în

fortărețele naturale ale Alpilor Piemontezi. Aici ei și-au păstrat independența, Valdenzii considerînd aceste locuri ca fiind în mod providențial pregătite de Dumnezeu pentru păstrarea credinței lor. Aici își aveau școlile și aici își țineau sinoadele lor.

În secolul al șaselea, Papa Pelagius I, se plîngea că episcopii de Milan nu vin pentru binecuvîntare la Roma, așa cum fac alții și adaugă faptul că acest refuz era „un vechi obicei“ al lor.

În secolul al nouălea, Claudius, episcop de Turin (m. 839) cu aceeași comunitate nordică, ca dioceză a sa, a luptat mult pentru stăvilirea influenței Romei și a reușit să întîrzie capitularea finală a Bisericilor sale în fața Romei cu învățăturile ei despre autoritatea tradiției, rugăciunea pentru morți, supremația papală și închinarea la chipuri. Dioceza sa a rămas independentă față de Roma. Dar unu sau două secole mai tîrziu, totul fu supus Romei, cu excepția celor ce au fugit în „cetățile Piemonteze“.

Valdenzii erau profund cunoscători ai Sf. Scripturi și a profesiilor ei. Ei știau că trăiesc în perioada dominației papale, așa cum era profetic reprezentat de Daniel și Ioan, recunoscându-se pe ei în profeție, cum și biserica Romei.

Samuel Morland, istorician al Valdenzilor, însărcinat de Oliver Cromwell cu scrierea istoriei acestora, publică în 1658 „Istoria Bisericilor Evanghelice din Văile Piemontului“ care avea la bază „mărturiile autentice“. De fapt era un raport oficial pe care Morland îl făcea pe baza însărcinării primite. Iar în introducerea lucrării sale, Morland face descrierea punctelor de doctrină, vorbind despre doctrina purgatorului, a slujbelor pentru cei morți, doctrine respinse de Valdenzi, pe care el le arată ca avându-și originea în păgânism.

Confirmarea din partea vrămașilor Valdenzilor, închizitorii papali — a „erezilor“ acestora constituie un argument în favoarea vechimii și a doctrinei lor. În 1398, Inchizitorul Peter, înșirind „erorile“ Valdenzilor, arată că aceștia neagă existența purgatorului, rugăciunile și pomenele pentru morți, împreună cu indulgențele. Pe de altă parte, valdenzul George Mosel scrie mai târziu lui Acolampadius (1130), la începutul Reformațiunii, că ei totdeauna au considerat doctrina purgatorului ca fiind lipsită de temeii Biblic, contrară adevărului și în consecință au respins-o.

De la aceste puncte de doctrină, ei nu s-au abătut deloc, în cursul lungii lor istorii. Astfel au fost puse bazele ideologiei Reformațiunii Protestante.

În felul acesta existența bisericii medievale Valdenze, a constituit un permanent protest împotriva dogmei purgatorului, a invocării sfinților și altele, așa cum reiese din lucrările timpului lor, când asemenea atitudini erau sever pedepsite. Era deci inevitabil ca aceste erori doctrinale să fie reluate și prezentate cu succes în marea Reformațiune Protestantă din secolul al XVI-lea.

Valdenzii constituie astfel o indispensabilă legătură medievală în lanțul de martori ce a dus în cele din urmă la Wyclif, Luther, Tyndale, Frith și a reformatorilor ce au urmat acestora.

Mai înainte de a încheia acest capitol al condiționaliștilor ce au precedat Reformațiunea, să prezentăm în paranteză câteva rinduri despre Papa Ioan al XXII-lea. Desigur, aceasta nu ca și când el ar fi fost unul din falanga celor amintiți mai sus, ci un pontif care a uitat unele din învățăturile bisericii Romano-Catolice, cum ar fi situația sufletului după moarte și altele. De fapt lucrul acesta este puțin cunoscut și rar se face aluzie la el.

Nu trebuie să uităm că biserica Papală a ajuns la apogeul ei în veacul al treisprezecelea, apoi ea a început să decadă. În secolul al patrusprezecelea, Franța se recomandă ca o dominantă putere civilă. Mulți dintre cardinali erau acum francezi, așa cum au fost și mulți dintre Papi. Chiar Roma fu abandonată și Avignon (1309—1377) îi luă locul. În mod incidental, atât Petrarca cit și Luther face referire la acest timp ca fiind captivitatea Babilonică a bisericii. Pontificatul lui Ioan al XXII-lea, fost episcop de Avignon, începu la 1316, fixându-și scaunul pontifical tot la Avignon, unde rămase tot restul vieții sale. A fost cel mai de seamă papă din epoca Avignonului, pontificatul lui fiind plin de conflicte politice și teologice. Căutând să continue poziția autoritară a lui Grigore al VII-lea și Inocențiu III, Ioan se amestecă în conflictul pentru coroana imperială, dintre Ludovic de Bavaria și Frederic de Austria. Dar lucrurile

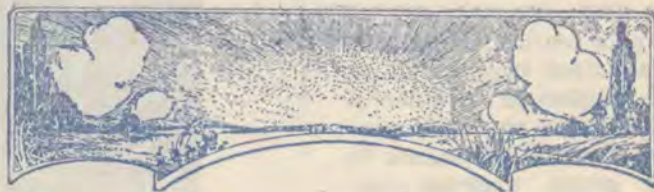
luară o întorsătură neplăcută. Ludovic de Bavaria ocupă Vaticanul și Roma și în 1328 instalează un contra-papă pe Nicolae al V-lea, un Franciscan. Doi ani mai târziu însă Nicolae se supune lui Ioan al XXII-lea. De asemenea și-n Italia lucrurile nu erau liniștite, din cauza luptelor dintre Guelfi și Ghibelini.

În acest timp însă în Franța, la Avignon, era liniște și Papa era liniștit aici și departe de tulburări. Ioan al XXII-lea este cunoscut ca unul care a pus temelie sistemului financiar, care a umplut birourile ecleziastice mai degrabă cu financieri decât cu preoți. El strinse — în timpul acela — în tezaurul papal suma de 18 milioane florini de aur.

În ultimii ani ai vieții sale, Ioan al XXII-lea a intrat într-o ascuțită dispută teologică, susținând că sufletele nu merg imediat în prezența lui Dumnezeu, pină când nu va avea loc judecata generală și învierea trupului. Faptul acesta era în mod evident contrar dogmei bisericii. Datorită acestei poziții el fu acuzat de erezie de către teologii Dominicani ai Universității din Paris. Urmarea, bătrînul pontif a fost forțat să retracteze această învățătură în 1334, cu puțin înaintea morții sale.

Am schițat în scurt, câteva tablouri ale acelor care au susținut și crezut în nemurirea condiționată a celor ce cred, în contrast cu dogma nemuririi de la natură a sufletului, stabilind că această doctrină scripturistă a fost în ființă în tot Evul Mediu continuând în Reformațiune și ajungând pină în inima bisericii de acum.

REDACTIA

„Nu vă plîngeți unii împotriva altora, fraților, ca să nu fiți judecați...” Iacob 5, 9.

Dacă în timp ce aş purta în suflet o supărare față de fratele meu... numele meu ar veni în discuția judecății divine, care ar fi oare hotărîrea cerului? Desigur că sub aspectul mintuirii personale, aceasta nu-mi va fi favorabilă.

Unii dintre noi purtăm în inimile noastre resentimente față de anumite persoane, pentru lucruri spuse, sau făcute la adresa noastră sau a celor ce ne sînt apropiați. Și în felul acesta.. „ne plîngem unii împotriva altora”.

Indemnul este a mărturisi toate acestea celor în drept și Domnului Isus, ca El să ne descătușeze de tot ceea ce ar fereca viața și ființa noastră.

Cineva povestea unui influent pastor despre un afront pe care îl suferise. „M-am simțit atins din pricina aceasta”, spunea el, „și cred că este un lucru omenesc de a te simți în felul acesta”. „Da, răspunse pastorul, este omenesc de a te simți astfel; însă este dumnezeiesc a ierta”.

Trebuie să îngăduim Domnului Hristos să facă din noi în fiecare zi, creștini.

În timpul evului mediu, ne spun istoricii, în Anglia și Germania era la modă o pedeapsă pe cît de aspră, pe atît de inumană și barbară. Este vorba de botnițe de diferite forme și mărimi care se aplica persoanelor gilcevitoare. În felul acesta aceste persoane erau împiedicate să poată vorbi o perioadă de timp, mai lungă sau mai scurtă, după gravitatea faptei.

În acest supliciu erau supuse în special femeile care au fost dovedite că vorbesc de rău, sau aduc insulte altor femei.

Intr-un document din anul 1274 se menționează că. în afară de pedeapsa propriu zisă, care consta din portul botniței timp de două săptămîni, vinovata era obligată să plătească o amendă de cinci soli de argint, iar persoana insultată avea dreptul s-o înțepe cu acul o singură dată.

Să privim și în presa contemporană.

Oamenii de știință francezi au întreprins o anchetă pentru a stabili dacă este adevărat că femeile vorbesc mai mult. Rezultatele au arătat că din 16 ore — vorbitul în somn nefiind luat în considerație, — femeile își petrec în medie 3 ore în conversație, rostind în acest răstimp 26.000 de cuvinte, pe cînd bărbații vorbesc, tot în 3 ore și 20 minute pronunțînd 31.000 de cuvinte.

Ca să înlăturăm primejdia păcatelor, să vorbim cu bunătate și în chip aducător de încurajare. Să ne uităm pe noi înșine, slujind pe alții. Acesta este tabloul schițat și de profetul Isaia : „Se ajută unul pe altul, și fiecare zice fratelui său : 'Fii cu inimă'“ ! Isaia 41,6.

În încheiere amintim cuvintele Sf. Scripturi pe care le găsim în Iacob : „Toți greșim în multe feluri. Dacă nu greșește cineva în vorbire, este un om desăvîrșit, și poate să-și țină în frîu tot trupul. Tot așa și limba, este un mic mădular, și se fălește cu lucruri mari. Iată, un foc mic ce pădure mare aprinde ! Limba este și ea un foc, este o lume de nelegiuiri. Ea este aceea dintre mădularele noastre, care întinează tot trupul și aprinde roata vieții, cînd este aprinsă de focul gheenei. Toate soiurile de fiare, de păsări, de tîritoare, de viețuitoare de mare se îmblînzesc, și au fost îmblînzite de neamul omenesc, dar limba nici un om n-o poate îmblînzii. Ea este un rău, care nu se poate înfrîna, este plină de o otravă de moarte. Oare din aceeași vînă a izvorului țîșnește și apă dulce și apă amară“ ? Iacob 3, 2.5.6—8.11.

E. G.

Curierul
ADVENTIST